

NIEUWE AVONTUREN

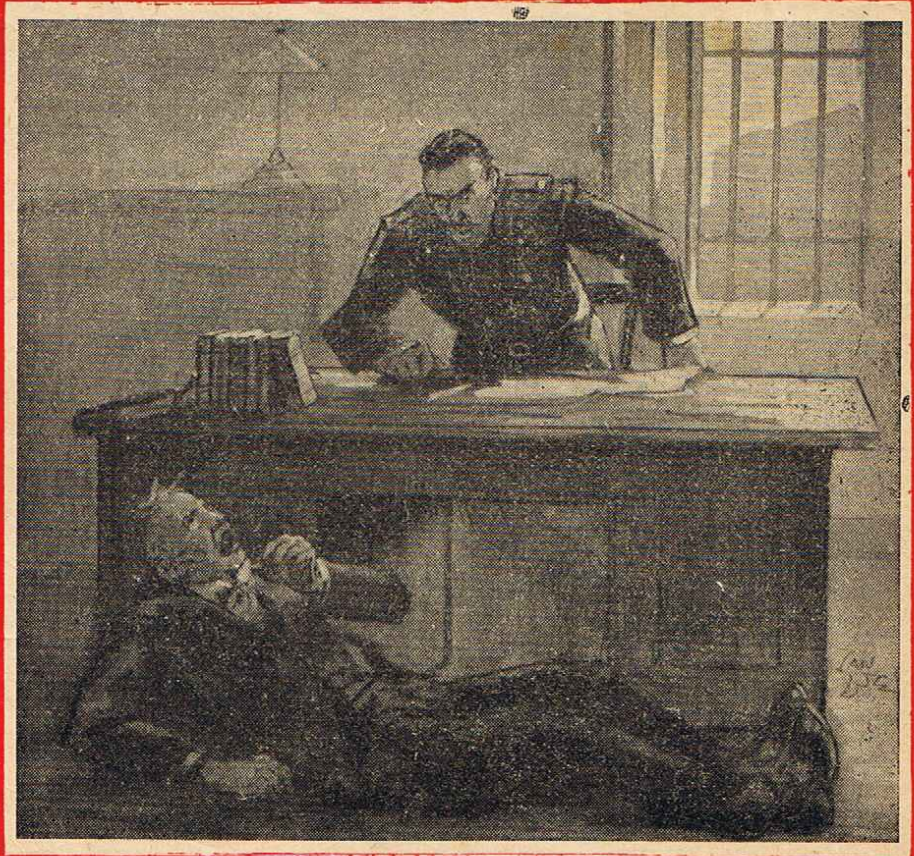
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE LUIPAARD

N° 2341

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE LUIPAARD

HOOFDSTUK I

LONDEN HEEFT GESPREKSTOF

Het was die avond tamelijk vol in de grote conversatiezaal van de Windsor Club te Londen.

Het seizoen ging aanbreken, de gefortuneerde leden, die er een buitengoed op na hielden, en dat deden allen bijna, waren vandaar teruggekeerd, of wel van hun buitenlandse reizen, gereed om het hoofd te bieden aan de stroom van vermaken en ook van maatschappelijke verplichtingen, welke de wereldstad over hen ging uitstorten.

Ofschoon het eigenlijk nog niet koud genoeg was om te stoken, zo brandde er toch reeds een houtvuur in de open haard van de grote zaal, die men nooit had willen moderniseren, dank zij het verzet van een paar invloedrijke be-

stuursleden, die een dure eed hadden gezworen, dat er geen elektrische haard, geen vulkachel, en nog het minst van alles centrale verwarming zou komen in het clubgebouw, althans in die conversatiezaal, zolang hun moede lichaam niet aan de schoot der aarde was toevertrouwd.

Sir Douglas Wiscott stond aan het hoofd van dit hardnekkig verzet tegen het modernisme. Hij zat thans op enkele voeten afstand van de reusachtige haard, nog afkomstig uit de tijd van « Queen Bess », een reeds zeer bejaard man, lang en mager, met haar, witter dan sneeuw, en een uitstekend onderhouden baard, waarop hij terecht trots mocht zijn, want dit mannelijk sieraad

reikte hem tot op de borst. Hij had zich het gebruik van een monocle zodanig aangewend, dat er van hem verzekerd werd, dat hij dit stukje glas zelfs in de slaap niet aflegde.

Sir Douglas sprak niet veel. Hij behoorde tot dat slag van oude mensen, die niets meer te zeggen hebben, en zich hebben aangewend om te luisteren. Hij genoot nog, als vroeger, van een goede sigaar, en van een naar de eis gereed gemaakt rumgrogje.

In zijn gezelschap waren thans graaf Henry Stirling en de Franse burggraaf Philippe de la Salles, een paar dagen tevoren geïntroduceerd door Lord Stirling.

Toch was er nauwelijks groter tegenstelling denkbaar tussen de afgemeten, schijnbaar koele Brit, en de levendige, kwikzilverachtige Fransman, die geen enkel woord kon uitbrengen, of hij moest het vergezeld doen gaan van een opgewonden gebaar. De la Salles was op dat tijdstip van zijn leven een jaar of vijf en veertig, maar men zou hem voor een jongeling van twintig houden, afgaande op zijn drukke gebaren.

Hij sprak het Engels vloeiend, maar toch met een duidelijk merkbaar accent. Hijzelf was de enige, die daar om lachte, de welopgevoede, ernstige Engelsen, die daar steeds op de club verschenen, zouden er zelfs niet aan gedacht hebben, ook maar te glimlachen om de vreemde wijze, waarop de la Salles sommige woorden verhaspelde.

Ook op dit ogenblik was de Franse introducé zo goed als alleen aan het woord, en gaf ogenschijnlijk een levendige uiteenzetting van een jachtpartij, die hij had medegemaakt, toen een lichte kreet, niet ver van het raam geslaakt, hem plotseling deed zwijgen.

Op hetzelfde ogenblik stond er een jongeman op uit een gemakkelijke stoel en kwam met een nummer van de « Times » in de hand toelopen op het kleine groepje bij de haard. Hij was blijkbaar degene, die de uitroep had geslaakt. Zijn jong gelaat vertoonde verbazing, ja zelfs een beetje onrust, toen hij regelrecht toeliep op Sir Douglas Wiscott, en op levendige toon zei:

— Dat begint nu toch wel wat de spuigaten uit te lopen, dunkt mij.

— Als je eens begon, Lexington, met een korte inleiding? viel Sir Douglas hem koeltjes in de rede. Je kunt moeilijk verlangen, dat wij dadelijk weten, waar je het over hebt.

— Wel, hernam Lexington, in de « Times » lees ik zoëven weer een bericht, dat wel in staat is, voedsel te geven aan de zonderlinge geruchten, die in de laatste weken de ronde doen in deze stad.

— Wat zijn 't voor geruchten? vroeg Sir Douglas tamelijk onverschillig, en met zijn waterblauwe ogen op het gebruide gelaat van de spreker gevestigd.

De dichte wenkbrauwen van Lexington gingen een heel eind de hoogte in, toen hij ten antwoord gaf, met een stem, waaruit duidelijk zijn verbazing klonk:

— Maar dat zult u toch stellig weten, sir Douglas. Wel, er wordt over weinig anders gesproken. Hebt u niet gehoord van de verdwijning van Daisy Fullham?

— De dochter van de vleespakker? Jawel. Dat meen ik mij te herinneren. Plotseling verdwenen, later weer opgedoken, zeer vreemde zaak.

— Het doet mij genoeg, dat u dat althans vreemd vindt, Sir Douglas, zei Lexington half lachend, half boos. Wel, Daisy Fullham verdween te Londen, en zij kwam een week later te Singapore weer boven water. Te Singapore, let wel. Wat wil dat zeggen?

— Waarschijnlijk, dat zij met een vliegmaschine de reis heeft gemaakt, antwoordde Sir Douglas rustig.

— Natuurlijk, dat moet wel, riep Lexington opgewonden. Maar zij weet het niet. Zij weet er niets van. Zij begrijpt er niets, maar dan ook niets van. Begrijpt u het?

— Maar, my dear friend, je kunt bezwaarlijk vergen, dat ik het begrijp, als het lieve kind het zelf niet kan verklaren, antwoordde Sir Douglas, altijd op hetzelfde, afgemeten en koele toontje. Hoe zit dat dan eigenlijk?

— Dat is het nu juist. Niemand weet het. Ga toch eens na, Miss Daisy, welbekend in alle sportkringen, en ook omdat ze op soirées een avondjurkje droeg,

dat, nauwkeurig gewogen, een gewicht aangaf van precies 1039 gram, onze schat van een Daisy, gaat op een zekere ochtend met haar wagentje naar haar bankier. Zij komt weer uit de bank, met een bedrag van ik weet niet hoeveel. Zij stapt weer in haar wagentje, dat zijzelf bestuurt. Zij weet nog, dat zij langs Hyde Park rijdt, dan krijgt ze een flauwte, zij heeft nog juist het besef om te remmen en de gastoevoer af te sluiten, en een week later ontwaakt ze in een prachtig bed in een even prachtige kamer van het nog prachtiger Grand Hotel te Singapore.

De Fransman was de enige, die een kreet van verbazing slaakte. Voor alle anderen scheen de zaak overbekend te zijn. Behalve dan voor Sir Douglas. Maar die slaakte nimmer een kreet, noch uit verbazing, noch om een andere reden. Hij vroeg alleen maar kalmjes:

— Bij haar ontwaken, vroeg ze natuurlijk, wat er op het toneel altijd gevraagd wordt: Moeder, waar ben ik?

— Niet precies. Ze vloekte als een heiden, ze schreeuwde om een cocktail en ze wilde weten wat die flauwe grap te betekenen had. Ze wilde eerst volstrekt niet geloven, dat ze in een hotel was, en vervolgens niet, dat ze zich te Singapore bevond. Een ogenblik dacht de directie natuurlijk, dat men met een krankzinnige te doen had, en Miss Daisy zelf geloofde het naderhand ook.

— Maar hoe kwam ze daar? riep de la Salles, die met de grootste verbazing had toegelisterd. Ik bedoel: hoe had men haar dan in het hotel gebracht?

— Juist, dat zou ik ook willen weten, liet Sir Douglas zich horen.

— Het antwoord op die vraag zal u de zaak niet duidelijker maken, antwoordde Lexington spottend. Zij kwam er aan de arm van een rijk geklede Hindoe, van een zeer hoge kaste. Niemand heeft hem echter weer zien heengaan. Toch moet hij bijna aanstonds weer vertrokken zijn, na haar naar die kamer te hebben gebracht.

— Geen spoor van hem? riep de la Salles opnieuw, die zijn oren niet scheen te kunnen geloven.

— Niet het allergeeringste.

— En nu het doel van deze allerwonderlijkste grap? vroeg Sir Douglas.

— Het doel? Beroving natuurlijk. Zij had nog net genoeg geld in haar beursje, om een telegram aan haar dodelijk ongeruste vader te kunnen zenden: «Stuur telegrafisch duizend pond. Met veel zontjes, Daisy, Grand Hotel, Singapore». Het bedrag van de Bank, dat zij bij zich had, was weg, haar ringen waren weg, haar prachtige grote, gouden beugeltas, waarvan de waarde alleen op vijftienhonderd pond sterling werd geschat, kortom, alles wat waarde had.

— Maar waartoe die dwaze reis over heel Europa, tot aan het uiterste puntje van het Maleise schiereiland? vroeg de la Salles opnieuw.

— Op die vraag moet ik u het antwoord schuldig blijven. En ik niet alleen, maar ook de politie, antwoordde Lexington schouderophalend. Zij weet het niet. Maar zij vermoedt, en daarin sta ik aan haar zijde, dat het er de daders om te doen was, ieder spoor van de beroving te Londen zo grondig mogelijk uit te wissen, en laat ik thans zeggen, mylord, dat deze ganse, zonderlinge geschiedenis klaarblijkelijk slechts een onderdeel vormt van een ganse reeks onverklaarbare voorvallen, schijnbaar in aard geheel van elkaar verschillend, en toch duidelijk wijzend naar dezelfde bron.

Het bleef een ogenblikje stil in de grote zaal.

En toen klonk een heldere, welbekende stem dicht bij de deur:

— Goede avond, heren. Hebt gij het over de geheimzinnige soortgenoot van dokter Mabuse? Ik ben zeer benieuwd naar bijzonderheden.

Het was Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club, een rijzig, nog kaarsrecht man, ondanks zijn bijna zestig jaren, die zoëven was binnengekomen, op de voet gevolgd door zijn secretaris, Charles Brand.

Men had zijn lordschap in geruime tijd niet gezien. Eigenlijk wist niemand, dat hij te Londen vertoefde, en hij werd dan ook van verscheidene zijden begroet. Hij nam tenslotte met Brand plaats in de kleine kring voor

de haard, terwijl zijn doordringende, grijze ogen, onder de borstelige wenkbrauwen, vragend rondkeken.

— Welnu? vroeg hij tenslotte, met een glimlachje. Weet iemand nog iets mede te delen omtrent deze sfynx?

Sir Douglas Wiscott antwoordde, na enige aarzeling en terwijl hij een vers grogje nam van het blad, dat een der bedienden hem voorhiel:

— Het is moeilijk, bepaalde feiten te noemen, mylord. Men moet dergelijke beschuldigingen altijd kunnen motiveeren. Overigens, tot wie zouden die beschuldigingen gericht moeten worden? Men heeft van de Indiër, met zijn gitzwarte baard, immers ook geen spoor kunnen terugvinden? Men weet niets van de vliegmaschine, die haar naar Singapore overbrácht, men kent de piloot niet, niemand heeft enig inzicht omtrent de wijze, waarop Miss Daisy plotseling is flauwgevallen, en op klaarlichte dag kon worden ontvoerd, zonder dat iemand het waarnam.

— En wij zoeken allen vruchteloos naar een goede verklaring.

— Dat is niet goed uitgedrukt, zei Lord Aberdeen glimlachend. De verklaring ligt natuurlijk voor de hand. Men zoekt echter naar de dader. Mij dunkt, dat de zaak op zichzelf vrij eenvoudig is. Ik erken echter, dat Londen, naar alle schijn, te doen krijgt met een uiterst gevaarlijk heerschapp, die het op haar rust en veiligheid heeft voorzien. Wat zijn de andere gevallen?

— O, die zijn nog niet zo erg talrijk, maar ze zijn er toch, riep Lexington uit. Daar heb je, bijvoorbeeld, het geval van de jonge Brigges. U weet wel, wie ik bedoel, namelijk de zoon van de grote bazareigenaar. Die jongen is bezig, flinke happen uit het fortuin van zijn vader te nemen. De jongen speelt tussen ons gezegd en gezwezen, miserabel. Hij kent evenveel van het spel als een koe van ping-pong. Wat natuurlijk niet belet, dat hij vaak wint, want de gekken trekken nu eenmaal de kaart. Maar nu gebeurt er, een dag of vier geleden, het volgende: In het prachtige huis van onze lieve vriendin Adelaïde Baywater, de u allen welbekende echtgenote van de fa-

brikant, die zulke voortreffelijke lederwaren aan onze soldaten leverde.

Nu, daar zit me die jonge Brigges, dat uilskuiken, in de speelzaal en vormt een onderdeel van een paar honderd gasten en speelt bridge met een gezicht, alsof hij het kent. Hij speelt zo hoog je maar wilt. En hij wint. Ja, mijne heren, die windbuil wint, tot de fiches zich als een bergje naast hem opstapelen. Hij wint altijd maar door, tot hij er zelf bijna verlegen onder wordt. Na een half uur staat hij op. Hij zegt, dat hij een beetje hoofdpijn heeft. Hij ziet er dan ook bleek uit. Nu, gij allen weet, wat men met spelen behoort te doen, de fiches worden natuurlijk onmiddellijk ingewisseld tegen cheques of contant geld. De jonge Brigges vertrekt, met een dikke 20.000 pond sterling, alsof het krantenpapier is, in zijn binnenzak. Hij gaat naar huis, en weet u, wanneer hij daar aankomt en hoe?

De vraag was meer in het bezonder gericht tot lord Aberdeen, die vol belangstelling had toegeluisterd en nu ten antwoord gaf:

— Ik weet het, tot mijn spijt niet, Lex. Ik ben nog geen twee uren te Londen, en zoëven teruggekeerd van een vrij lange reis. Maar ik brand van nieuwsgierigheid naar het slot.

— Wel, hij kwam pas laat in de volgende namiddag thuis, versuft, in een taxi. Zijn portefeuille was verdwenen, ook zijn prachtig gouden polshorloge, benevens zijn gouden sigarettenkoker. Zijn kostbare ringen ook; kortom een herhaling van de plundering van miss Daisy Fullham. De kwibus wordt ondervraagd, eerst door pa en ma, vervolgens door de inspecteur van politie; hij weet niets. Ja mylord, gij kijkt mij verbaasd aan, maar het is de waarheid. Hij weet niet alleen niet, dat hij die hele dag ergens in een smerig achterstraatje in een Chinees theehuis heeft zitten slapen, in zijn keurige rok, met zijn mouwen in een plas wijn, en zijn hoofd op zijn arm, maar hij weet ook niet, dat hij 20.000 pond sterling heeft gewonnen. Hij weet alleen maar, en dan nog vaag, dat hij gepokerd heeft, en verder niets. Nu vind ik voor mij

dat héél normaal, want die sufferd weet nooit wat hij doet, maar dit is toch wel een heel sterk staaltje.

— Er zijn natuurlijk getuigen, die het hebben gezien? vroeg Lord Aberdeen, die met de grootste aandacht naar dit zonderlinge verhaal had geluisterd.

— Op zijn minst acht, mylord, liet nu Sir Henry Stirling zich horen. Ik zelf was er bij. Ik ben een van die getuigen. Een paar onzer moesten het eenvoudig opgeven, omdat zij geheel en al blut waren. Ik heb nooit zoiets gezien. Het was alsof plotseling de geest over hem vaardig was geworden. Die jongen, die gewoonlijk dadelijk in de war raakt, en nauwelijks schoppenvrouw van ruitenboer kon onderscheiden, trok de beste kaarten, ja, soms leek het, alsof hij precies wist wat wij anderen in de vingers hadden. Hij zat maar onbeweeglijk, met zijn ogen strak op zijn kaarten gericht, en smeedt ze op tafel, één voor één, met werktuigelijke gebaren. Ik kan u zeggen, dat ik al veel heb beleefd, maar dit was het toppunt. Uit alle zalen kwam men toelopen, om het wonder te aanschouwen.

— Waren er veel gasten? vroeg Lord Aberdeen.

— Nu, op zijn minst een paar honderd. De Baywaters doen dergelijke dingen altijd grootscheeps.

— Het is zeker zeer merkwaardig, zei Lord Aberdeen, en het was alsof hij in diepe gedachten verzonk.

— Och, dit is eigenlijk nog maar kinderspel bij hetgeen er twee dagen later met Joseph Goldmayer gebeurde, ging Lexington, met een lichte beweging van zijn schouders voort. We weten wie Goldmayer is, nietwaar? Een drommels handig beursman, met een praktijk van een halve eeuw. En wat doet de man? Het is of de duivel het hem inblaast, hij wandelt naar de beurs, met een dikke aktentas vol aandelen er in, van ik weet niet meer welke maatschappij en begint ze me daar met een stentorstem te veilen. Nu, dat was natuurlijk aanstonds een relletje. Goldmayer, die in persoon effecten van de hand doet, door iedereen zo vast als een huis beschouwd. Laat ik u zeggen, heren, dat het stuk

binnen een half uur geduikeld was, van achthonderd zeventien tot iets als zeven en tachtig. Je kon het bijna voor niets krijgen. Het werkte contamineus. Telegrammen vlogen heen en weer. Met rode koppen staan zij tegen elkaar te schreeuwen en iedereen wil zich zo gauw mogelijk van effecten ontdoen, daar de markt blijkbaar geïnfluenceerd wordt door een of andere gebeurtenis in de politiek, oorlogsgeruchten, een mislukte oogst, het Suez-kanaal, wat weet ik het. En ineens, niemand begrijpt hoe het gebeurt, niemand weet, waar het plotseling vandaan komt, wordt er ergens in de grote beurszaal gegild, dat er door het bestuur van de Vereniging voor de Effectenhandel zoëven een telegram is ontvangen. Door een betreuenswaardig misverstand is er een bericht verkeerd doorgeseind. Van oorlogsgeruchten geen sprake. Goldmayer denkt uit elkaar te barsten. Hij wordt van vuurrood, grasgroen. Ja, wat moet er volgen. Natuurlijk gaan de papieren weer de hoogte in, ze blijven maar altijd stijgen, tot ze het oorspronkelijk peil zo goed als bereikt hebben. En juist, als dat gebeurd is, en de reactie zal intreden, slaat de grote klok drie uur: de beurs is gesloten.

Het bleef geruime tijd stil, en toen vroeg Sir Henry:

— En Goldmayer, kocht die alles weer terug?

— Hij moest natuurlijk wel. Maar het kostte hem een kapitaal, men zegt zoiets van een half miljoen pond.

— Maar wie kocht de effecten, toen ze bijna niets waard waren? vroeg Lord Aberdeen, die als uit een droom scheen te ontwaken.

— Dat is het juist, dat valt niet uit te maken. Maar de man, die het deed, die moet een slag hebben geslagen, zoals er op de Beurs maar ééns in de kwart eeuw voorkomt. Wie het echter geweest is, niemand is in staat om het te zeggen. Men zegt, dat hij zich van een stroman heeft bediend. Maar nu het toppunt. Joseph Goldmayer houdt stijf en strak vol, dat hij het telegram in zijn handen heeft gehad, waarin hem werd gemeld, dat er een catastrofe op komst

was, een van die telegrammen, zoals hij ze alleen maar ontvangt. Ik geloof uit een bron van hoog niveau. Wel, dat telegram bestaat alleen in zijn verbeelding. Niemand weet er iets van, niemand heeft het gezien.

— Ongelooflijk, zei Sir Henry zacht.

— Incroyable, vertaalde graaf de la Salles, die met grote ogen had zitten luisteren.

— Wonderbaarlijk, besloot Charles Brand, de secretaris van Lord William Aberdeen.

HOOFDSTUK II

DE LUIPAARD

John Raffles mocht dan zijn hele leven van het ene zonderlinge avontuur tot het andere zijn geraakt, de verhalen, die hij onder het mom van Lord William Aberdeen op de Windsor Club had gehoord, en aan de waarheid waarvan hij niet behoefde te twijfelen, hadden ten zeerste zijn belangstelling gaande gemaakt. Ofschoon dit volstrekt niet te bewijzen was, zo begreep hij toch instinctmatig, dat er een onderling verband moest bestaan tussen de zonderlinge voorvallen, die hem gisteren waren medegedeeld, en die hem tot die dag onbekend waren gebleven, daar hij inderdaad vrij geruime tijd afwezig was geweest uit Londen, al was het dan niet bepaald om een plezierreisje te ondernemen, gelijk hij dit de avond tevoren aan Sir Douglas Wiscott had verzekerd.

En waar de belangstelling van Raffles eenmaal was gewekt, daar kon het niet anders, of hij zou er alles op zetten, dit raadsel te doorgronden. Er was hier een geheimzinnige, en daarbij een dreigende macht aan het werk, en het lag niet in de aard van Raffles, om zulk een macht, die hij nog niet kende, naast zich te dulden. Tot dusverre scheen de zonderlinge concurrent afkerig te zijn geweest van bloedvergieten, maar hoe lang zou dit, afgezien van fysieke kracht duren? Er konden zich gevallen voordoen, die de geheimzinnige machthebber als het ware zouden dwingen, de uiterste middelen toe te passen.

Want inderdaad, men had hier klaarblijkelijk te doen met een halve tove-

naar, die werkte met gedachtenoverbrenging, en met een kracht en een zekerheid, die wel zeer biezonder waren.

Raffles overdacht dit alles, toen hij tegenover Brand aan de goed voorziene ontbijttafel was gezeten in zijn huis in de Cromwell Street, waarin hij verblijf hield, onder de naam Lord Aberdeen. De jongeman had natuurlijk wel gemerkt, dat Raffles weinig spraakzaam was, maar hij was geruime tijd eveneens blijven zwijgen, totdat dit hem niet langer mogelijk was, en hij vroeg:

— Mag men weten, wat je gedachten zo gevangen houdt, Edward? Nieuwe plannen?

— Zeer waarschijnlijk, Charles, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik denk aan wat wij gisteren op de Club gehoord hebben. Vondt je het zelf niet zeer belangwekkend?

— In de hoogste mate. Er kan geen twijfel aan bestaan, of sedert een paar weken doet zich in deze reusachtige stad een macht gelden, die wij allen moeten vrezen.

— Ik zou niet weten, wat er te vrezen valt, want deze macht is stellig belichaamd in een sterfelijk wezen, Charles, antwoordde Raffles, hem aanziende met zijn grote, heldere, grijze ogen. Wij stervelingen staan allen op gelijke voet, alleen is de een een beetje verstandiger dan de ander, afgezien van fysieke kracht. Andere verschillen zijn er niet. Ik behoef mij niet te beklagen over gemis aan het een, zowel als het ander, ik beschik nog over al mijn geestelijke

vermogens en over een behoorlijke lichaamskracht, de partijen staan dus gelijk.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand, haastig opziende.

— Wel, dat moest je aanstonds begrepen hebben.

Brand keek zijn onafscheidelijke vriend enige tijd aan, en zel toen, half brommend:

— Dat was dus het onderwerp van je overpeinzingen. Je wilt de strijd gaan aanbinden met het onbekende. Je wilt je gaan meten met een macht, geheimzinnig en verraderlijk, onzichtbaar en on-aantastbaar.

— Beste Charles, ook mijn eigen macht is geheimzinnig, als ik het zo zeggen mag, althans in het oog mijner natuurlijke vijanden, de heren van het gerecht. Ook ik ben geruime tijd ongrijpbaar geweest en onzichtbaar, en toch ben ik maar een mens en dus kwetsbaar. In welke mate ik dat ben, het is overvloedig gebleken, want reeds vier malen wist de politie mij te grijpen, en kon ik slechts op het uiterste ogenblik ontsnappen. Ik zwijg van de talloze malen, waar andere, veel gevreesder vijanden, mij in handen wisten te krijgen, en toch onderschat ik mijn eigen kennis en mijn hulpmiddelen geenszins. Welnu, wat mij is gebeurd, dat kan iedere andere sterveling ook gebeuren, hoe schrandere hij ook moge zijn. Er bestaat geen onkwetsbaarheid meer, zoals die van Achilles. En zelfs deze held, door zijn moeder in drakenbloed gedoopt, had een kwetsbare plek aan zijn hiel. En het was aan die hiel, dat hij tenslotte dodelijk werd gewond.

— Accoord, Edward, maar daartegen voer ik aan, dat er zekere tovermantels hebben bestaan, die de drager onzichtbaar maken.

— Tovermantels kan men verliezen, er kan een winkelhaak in komen, merkte Raffles schouderophalend op. « The invisible man » van Wells is een verzongene verhaaltje. Aan volkomen onzichtbaarheid geloof ik niet. De geheimzinnige macht, waarover wij spreken, wordt uitgeoefend door een mens, en een mens is te vinden, zelfs in een stad

met acht miljoen inwoners.

— Zonder de minste houvast, zonder schijn of schaduw van een aangrijpingspunt?

— Ook dan, amice. Laten wij ons bij het laatste medegedeelde geval bepalen: die raadselachtige zaak op de Beurs, waarvan Joseph Goldmayer het slachtoffer is geworden.

— De man zelf weet van niets meer.

— Toegegeven, maar telegrammen vallen niet uit de hemel, die moeten gemaakt en verzonden worden.

— Het telegraafkantoor weet evenmin van iets. Een nauwgezet onderzoek heeft uitgewezen, dat het telegram aan Goldmayer nooit verzonden werd.

— Precies, daar wilde ik je juist hebben. Hier hebben we een van die hele kleine openingen in het pantser van onze geheimzinnige vriend. Dat telegram is natuurlijk vervalst. Een handlanger, in de uniform van telegrambesteller, moet het zijn komen brengen, want bij dergelijke ondernemingen kan de kleinste onvolkomenheid achterdocht wekken. Zo'n telegram moet precies de juiste afmetingen hebben, hij, die het brengt, moet in uniform zijn, hij moet het bekende registertje hebben, waarin de ontvanger zijn handtekening zet. Uniformen en registers moeten gemaakt worden, want ook die vindt men niet zo maar langs de weg. Die hele zaak levert nog wel meer « aangrijpingspunten » op, zoals jij ze noemt. Die man werkt niet alléén, want dat zou schier onmogelijk zijn. Hij moet helpers hebben, en met iedere assistent stijgt voor hem het gevaar van ontdekking, van verraad. En ik ben vast voornemens, Charles, de strijd aan te binden met de Luipaard.

— Luipaard? herhaalde Brand verbaasd. Over wie heb je het nu weer?

— Ik herhaal slechts de naam, die hem gegeven wordt in een klein volksblaadje, dat ik zoëven heb doorgelezen. Het wijdt een volle kolom aan het geheimzinnig heerschap, zoals die personagen dat plegen te doen: louter fantasie, voortgekomen uit de pen van een verslaggever, die er ook slechts naar raadt. En voorlopig zullen wij de zaak

haan zo maar blijven noemen, dunkt mij. Inderdaad lijkt hij wel wat op een luipaard, zoals hij zijn slachtoffers besluit en dan onverhoeds op het lijf valt.

— Maar hoe stel je je het eigenlijk voor? Ik meen, hoe is zijn werkwijze?

— Wel, het kan aan geen twijfel onderhevig zijn, of wij hebben hier te doen met een man, die voor alles beschikt over een buitengewoon sterke, hypnotische kracht. Hij heeft die kracht waarschijnlijk door gestadige oefening en concentratie ontwikkeld, en zoekt natuurlijk steeds zijn slachtoffers onder degenen, van wie hij met enige zekerheid kan weten, dat hij hen gemakkelijk zal kunnen beïnvloeden, zelfs op verre afstand. Ook dit is voor mij een bruikbaar gegeven. Was het je bekend, Charles, dat Miss Fullham een uiterst zenuwachtig persooentje is, buitengewoon gemakkelijk tot het een en ander over te halen?

— Ik ken haar nauwelijks.

— Ik ook, maar ik heb op haar gelet, toen wij een paar maanden geleden hier te Londen op de soirée vertoefden van de minister van Oorlog. Haar hele gedrag, haar uiterlijk, haar ogen, alles wijst op een zeldzame voorbeschiktheid als medium. Precies hetzelfde geldt voor Brigges, de jeugdige dwaas die geen verstand heeft van pokeren en zo verbazend veel won. Je begrijpt wel, dat er in de zaal, waar gespeeld werd, iemand aanwezig moest zijn geweest onder de gasten, die hem heeft gebiologeerd, die hem letterlijk dwong, om te winnen. Hij had niet kunnen verliezen, al zou hij hebben gewild. Er was iemand, die dwars door de kaarten scheen te kunnen heen zien en die hem suggereerde, misschien op een afstand van vijftig of zestig meters, welke kaart hij moest spelen. Maar bij een man, met een sterk karakter, zou het niet zo gemakkelijk gegaan zijn, dat verzeker ik je. Hoeveel personen kunnen er bij tegenwoordig zijn geweest? Ik denk, niet meer dan vijftig of zestig. Welnu, onder hen moet de Luipaard geweest zijn. Helemaal valt dat nu niet meer te onderzoeken, want het was een partij, waar-

bij geen uitnodigingen werden verzonden, iedereen was welkom. Ja, wij hebben niet met een domoor te doen.

— Ik hoop, Edward, dat je mijn hulp niet zult versmaden, in die ongelijke strijd, die je nu wilt beginnen.

— Ik reken integendeel stellig op je, Charles. Die vent is uiterst gevaarlijk, dat staat vast. Men huivert, als men bedenkt, wat iemand, met zulk een verbazende, ongeziene invloed, voor kwaad kan stichten. En nu zullen wij eens een klein werkplan opmaken. Je bent bekend op de Beurs, en ik zou je willen verzoeken, je daar eens nauwkeurig te laten inlichten aangaande alle bijzonderheden van die gedenkwaardige baisse, die zo plotseling, nog dezelfde dag, door een hausse werd gevolgd. Wie weet, wat om te beginnen dat onderzoek oplevert. Het spreekt vanzelf, dat je vooral niet links en rechts moet gaan informeren, want de Luipaard zal wel overal zijn agenten en spionnen hebben, en wij moeten tot iedere prijs vermijden, al te spoedig te worden doorzien. Maar dat kan ik je wel toevertrouwen.

— Ik ga dadelijk, zei Brand opgewonden. Je hebt me aangestoken met je geestdrift. Waar zullen wij elkaar treffen?

— Wel, de Beurs sluit om drie uur. Ik zal je wachten op de hoek van Marble Arch, want tegen die tijd kan ik ook wel mijn onderzoek hebben beëindigd. Wij zullen wat gaan wandelen in Hyde Park, en vervolgens dineren in Soho. Er is daar een aardig, nieuw restaurant gekomen, waar men voortreffelijk moet eten.

Hij sprong op en Brand volgde zijn voorbeeld. Een paar minuten later hadden de beide vrienden het huis verlaten, en ieder ging zijns weegs.

Om vijf minuten over drieën vonden zij elkaar terug op de hoek van Hyde Park, dichtbij de beroemde, marmeren poort. Maar geen van beiden was veel verder gekomen, dat bleek al spoedig. Brand had vernomen, dat het noodlottige telegram gebracht was door een nog zeer jong besteller, tenger, knap en met een bijna vrouwelijk, zacht gelaat,

zoals verscheidene personen hadden opgemerkt. En voor het overige was de zaak zo normaal als het maar kon verlopen. Inderdaad bleek het telegram te zijn vervalst, maar op zulk een uitnemende wijze, dat zelfs deskundigen lange tijd in twijfel hadden verkeerd, en alleen de stellige verzekering van het telegraafkantoor, dat een telegram van die inhoud noch was ontvangen, noch verzonden, was in staat, om aan die twijfel een einde te maken. Intussen, wat er gebeurd was, dat vloeiende alles volkomen natuurlijk voort uit dat éne, vervalste telegram. En de invloed daarvan duurde juist lang genoeg, om tot aan de sluiting van de Beurs de baisse te handhaven. Toen pas begon men te aarzelen, te twijfelen, en er was niet eens een tweede telegram nodig, om uit te maken, dat het eerste op bedrog moest berusten. Van onmiddellijk oorlogsgevaar, waar dan ook, was geen sprake geweest. Men weet, dat het toen echter te laat was. Goldmayer's effecten waren al opgekocht, maar door wie dat eigenlijk geschied was, Brand had het onmogelijk bevonden, daarop een bevredigend antwoord te krijgen. Men had een man gezien, met een gitzwarte baard, van wie bleek, dat hij de agent was van een bekende effectenfirma, en die heer had bij pakketten tegelijk de aandelen gekocht. Om drie uur echter was hij spoorloos verdwenen en hoe men ook gezocht had: hij was en bleef onzichtbaar.

Raffles had het niet veel verder gebracht. Hij had «de zaak Fullham» voor zijn rekening genomen. Een telefonisch onderhoud met de administrateur van het vliegveld te Croydon leverde niet het minste resultaat op. Een onderzoek te Henley bracht ook niets aan het licht; alleen militaire toestellen waren daar de lucht ingegaan. Het stond dus vast, dat de machine, die miss Fullham naar Singapore had gebracht, ergens van een particulier terrein was opgestegen. Op wel twintig plaatsen nabij Londen hadden burgers en boeren verzekerd, motorgeronk te hebben gehoord, omstreeks de tijd, dat de vliegmaschine moest zijn vertrokken, maar aan die

povere inlichtingen had Raffles natuurlijk niets.

De eigenlijke ontvoering had zich als volgt toegedragen.

Miss Fullham voelde zich onwel worden, omstreeks het midden van de King Albert Lane, de brede straat, die ene zijde van het Hyde Park scheidt van een rij deftige, nogal grote huizen. Het is daar meestentijds nogal stil, en niet meer dan twee of drie personen hadden in de verte de kleine tweezitter gezien, die naast het trottoir geparkeerd stond. Een tweede auto was komen aanrijden, veel groter, waarschijnlijk een Rolls Royce of Bentley, stopte vlak bij de tweezitter, miss Fullham stapte er uit, klaarblijkelijk normaal; een heer, die de grote auto bestuurd had, trad haar hoffelijk tegemoet, opende het portier van zijn wagen en zij stapte heel rustig en bedaard in, waarop de auto wegreed. Het had nauwelijks tien seconden geduurd.

Niemand kende het nummer van de grote wagen, niemand kon er een andere, dan een zeer vage beschrijving van geven, en allen hadden de hoffelijke heer alleen maar op de rug gezien.

In dit opzicht teleurgesteld, maar nog geenszins ontmoedigd, begaven de de twee vrienden zich ten slotte naar het nieuwe restaurant in Soho, bekeken de inrichting, en namen tenslotte, het was toen bijna zes uur, en buiten begon het reeds te schemeren, plaats in de fraaie eetzaal, waar ruimte was voor wel een honderdtal gasten. De bediening bleek voortreffelijk, het diner was werkelijk exquis, en het was dus niet te verwonderen, dat de zaal goed bezet was.

De beide vrienden waren genaderd tot een werkelijk magistrale ijspudding, toen Raffles een ogenblikje zijn lepel in balans hield en keek naar een tafeltje op enige afstand, waaraan een jongeman gezeten was, keurig gekleed in evening dress, die al een paar malen op zijn polshorloge had gekeken. Brand kon in een spiegel tegenover zich, de richting van Raffles' blik volgen en zei zacht:

— Is dat niet Irwin Tucker?

— Ja, de zoon van de grote automobiefabrikant. Zie je, Charles, dat is nu het type van de mensensoort, waarover ik vanmorgen sprak. Uiterst gevoelig, in de hoogste mate impressieonabel, gemakkelijk tot iets over te halen. Omstreeks een half jaar geleden maakte ik met hem kennis op het tennisveld. Ik geloof niet, dat er veel plaatsen zijn, waar men zo goed en zo snel het ware karakter van de mens kan doorgronden, beter en grondiger nog dan in de speelzaal. Hij viel mij toen al op, door zijn nervositeit, zijn sanguinische lichtgeraaktheid, zijn gemis aan zelfbedwang. Een echte zoon van zijn tijd.

— Hij schijnt nogal gehaast te zijn, hij heeft een afspraak, zou ik zeggen, want hij heeft in een paar minuten al achtmaal op zijn horloge gekeken.

Raffles gaf geen antwoord, maar bleef van terzijde zijn blik strak gevestigd houden op deze Irwin Tucker. Toen zei hij zacht, zonder van houding te veranderen:

— Er is iets vreemds met die jongeman. Ik heb zijn gezicht nog nooit zo hoogrood gezien, en zijn ogen zo zien schitteren.

— Misschien wel te veel wijn gedronken?

— Geen sprake van. Kijk maar, er staat alleen maar een flesje Victoria water op zijn tafel. Bovendien weet ik, dat hem zelfs iedere druppel sterke

drank, maar ook port en wijn, streng door zijn geneesheer zijn verboden. Die rode kleur is ergens anders aan toe te schrijven. Ik heb hem nog nooit zo gezien. En kijk nu eens, zie nu die plotselinge bleekheid toch eens aan.

Het was waar, de jongeman was plotseling van vuurrood, bleker geworden dan een doek, en de zoëven nog glinsterende ogen stonden opeens dof, en hadden een strakke, vreemde uitdrukking.

— En wat maakt hij een zonderlinge, afgemeten gebaren, fluisterde Brand, die niet weinig verbaasd bleef toezien. Het is alsof... alsof...

Hij voltooide de zin niet, maar wilde het hoofd omwenden, om rond te kijken, toen Raffles scherp en kortaf beval:

— Niet omkijken. Blijf ongedwongen met mij praten. Er is hier iets zonderlings gaande, Charles. Ik geloof, dat het toeval ons de behulpzame hand gaat bleden, en ons wellicht heel wat arbeid uit de hand neemt.

Juist toen Raffles dit gezegd had, tikte Irwin met een geldstuk op zijn bord, een kelner kwam toesnellen, met wie de jongeman afrekende, liet zich avondcape en hoed brengen, en verliet, stijf en rechtop als een kaars, het restaurant.

Op twintig passen afstand, volgde een heer, rijzig, goed gekleed, die hem scheen na te gaan.

Maar van die heer konden Raffles en Brand, die ook snel afgerekend hadden, alleen de rug zien.

HOOFDSTUK III

EEN ONVERKLAARBAAR VOORVAL

Gehoorgevend aan dat wonderlijke instinct, dat hun tot een tweede natuur was geworden, en hen voor gevaar waarschuwde, wachtten de beide vrienden er zich wel voor, pogingen te doen, om iets meer dan die rug te zien te krijgen.

Integendeel, zij bleven een weinig achter, en gaven aldus de rijzige heer ge-

legenheid, op zijn beurt het restaurant te verlaten.

Goed verscholen in een donker hoekje, zagen zij, hoe Irwin Tucker een ogenblik als besluiteloos scheen rond te kijken. Toen liep hij, met dezelfde eigenaardige, afgemeten stappen, als een opgewonden stukje speelgoed naar een

van fonkelnieuwheid glanzende auto toe, die wat verder geparkeerd stond, en stapte er in.

— Is dat zijn wagen? vroeg Brand fluisterend, ten prooi aan een opwinding, die hij zelf nog niet goed kon ontleden.

— Welneen. Ik weet toevallig, dat Irwin Tucker een week geleden een nieuwe auto heeft gekocht, een Morris Oxford, maar dit is een Bentley van het nieuwste model. Maar daar stapt de andere reeds in dezelfde wagen. Vlug Charles, onze eigen auto.

Er ontstond echter enig oponthoud, want het was zeer druk op het kleine plein, waaraan het restaurant gelegen was, en het had maar een haar gescheeld of de vrienden hadden de Bentley uit het oog verloren, alvorens zij hun eigen wagen uit de file hadden kunnen losmaken en gestart waren.

De voorste wagen reed tamelijk snel, maar dat was voor Raffles geen bezwaar, en binnen enkele minuten had hij de afstand zodanig verminderd, dat hij niet meer behoefde te vrezen, het voertuig uit het oog te verliezen.

Op het ogenblik, dat de achtervolging begon, sloegen enige klokken juist zeven uur.

Het was nu volkomen donker, en dat was voor Raffles een groot voordeel, want alle auto's hadden natuurlijk hun koplampen ontstoken, en het was voor de voorligger bezwaarlijk, te kunnen onderscheiden, wat er achter hem voorviel, door al die verblindende lichten.

De rit duurde langer dan een uur. De beide auto's hadden het centrum van Londen reeds lang verlaten en Raffles was tenslotte zelfs genoodzaakt, zijn prooi van groter afstand te volgen, wilde hij niet in de achteruitspiegel te véél opvallen.

Daarbij mocht de afstand niet te groot worden, vooral nu de snelheid nog kon worden opgevoerd. Een voordeel was, dat men brede en stille straten van buitenwijken bereikte, waardoor het Raffles gemakkelijker viel, de wagen in het oog te houden.

Tenslotte werd een van de noorde-

lijke wijken bereikt, en voor de laatste maal sloeg de auto van de vreemdeling een hoek om. Gedurende de rit was Raffles een paar malen zo dichtbij gekomen, dat hij het nummerbord had kunnen waarnemen. Er viel niet aan te twifelen: de cijfers waren gedurende de rit veranderd. Raffles had dus wel gelijk gehad, wantrouwend te zijn, en wat Brand betreft, hij was er nu eveneens ten volle van overtuigd, dat er met die mooie wagen en zijn bestuurder iets niet in orde was.

Raffles ging thans met de grootste behoedzaamheid te werk, doofde zijn schijnwerpers en volgde op een afstand van minder dan honderd meter.

Niettemin was het moelijk alles goed te onderscheiden en ineens ontdekte hij, dat de Bentley stilstond.

Naar het Raffles voorkwam, stond de wagen geparkeerd naast een tamelijk hoge muur, die zich blijkbaar over verre afstand uitstreckte. De plek kwam Raffles enigszins bekend voor.

Brand zat zwijgend naast hem, gereed om op het eerste bevel in actie te komen. Ook hij keek naar de auto, en luisterde ingespannen toe, of hij het toeslaan van een portier zou horen of het zachte geluid van stemmen, het openen van een huisdeur, of iets dergelijks.

Maar alles bleef doodstil. Slechts zeer gedempt klonk in de verte het nachtelijk rumoer van de wereldstad, als het dof geluid van een verre branding. De wijk zelve was vrij spaarzaam verlicht. Voetgangers zag men bijna in het geheel niet. Slechts nu en dan schoof een auto voorbij, om in een brede zijstraat te verdwijnen, die naar de dichtstbewoonde kern van deze buitenwijk voerde.

Eensklaps wreef Brand zich de ogen uit, boog zich wat voorover, en liet een lichte, met moeite gesmoorde kreet van verbazing en ongeloof horen.

— Wat is er? vroeg Raffles zacht fluisterend.

— Wat er is? Wel, de auto is er niet meer, dat is er.

Raffles zag Brand verbaasd aan, tuurde voor zich uit, en mompelde, zo ver-

wonderd als hij in geruime tijd niet geweest was:

— Je hebt waarachtig gelijk. Waar kan die auto zo eensklaps gebleven zijn? Zoiets gekks heb ik nog nooit gezien. Vlug er heen, wij moeten het onderzoeken.

Geluidloos schoof de Rolls Royce van Raffles nog een vijfenzeventigtal meters verder en wéér zagen de beide vrienden elkaar in de uiterste verbazing aan. Van de auto was inderdaad niet het geringste spoor te ontdekken.

— Wij dromen toch niet? mompelde Brand na enige ogenblikken. Wij zijn toch bij ons verstand? Wij zijn toch niet dronken? Waar is die Bentley zo eensklaps gebleven?

Inderdaad was deze vraag gewettigd, want het leek een raadsel, hoe op deze plek een auto had kunnen verdwijnen, zonder dat iemand wist hoe.

De situatie was aldus:

De straat kon op deze plek omstreeks tien meter breed zijn. Het wegdek was geplaveid met kleine, gladde vuurklinkers. Rechts was een trottoir van een meter of drie breedte, belegd met de bekende, vierkante tegels, maar links had het trottoir een ongelijke breedte, aangezien hier en daar nog oude huizen vooruit sprongen. De dwarsstraat, waarin de beide vrienden een paar auto's hadden zien zwenken, bevond zich juist achter hen, en een tweede was er niet, tenminste niet voor het punt, waar de Bentley op zulk een raadselachtige wijze was verdwenen.

De plek, waar de Bentley zo vreemd verdwenen was, bevond zich ongeveer ter plaatse, waar de zoëven genoemde muur begon, die ruim twee en een halve meter hoog bleek te zijn, en blijkbaar van zeer oude datum was. Van boven was een richel, bezet met glaszcherven. Van een deur viel geen spoor te bekennen. De muur maakte een hoek wel honderd meters verder en omsloot blijkbaar een grote tuin, want er waren een paar, klaarblijkelijk zeer oude bomen zichtbaar. Tuin en muur behoorden bij een huis, dat blijkens de bouwstijl op zijn minst een eeuw op die plek moest hebben gestaan. Het leek volko-

men verlaten en duister. Het had een zware voordeur, hoge en smalle ramen, en een lage stoep.

Tegenover dit huis stonden moderne villa's, maar ver van de weg, die blijkbaar bestemd was, om aanzienlijk verbreed te worden, zodra de onteigening van de oude huisjes, die er nog stonden, haar beslag had gekregen.

Al die villa's hadden voortuinen, al die tuinen waren van de weg afgesloten door een laag muurtje of liguster heg, en in al die villa's waren de gordijnen reeds neergelaten.

Nadat hij dit alles had opgenomen, fluisterde Raffles tot Brand:

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik er geen sikkepit van snap. De wagen was van de éne seconde op de andere plotseling verdwenen.

— Precies, het maakte de indruk, van een fata morgana, fluisterde Brand, wiens verbazing nog was toegenomen, nadat hij de plaatselijke gesteldheid bestudeerd had. Inderdaad, het leek volkomen onmogelijk, dat een grote auto, die op deze plek geparkeerd had gestaan, zonder dat men dit gemerkt had, de lange, op deze plek bijna lijnrechte straat was uitgereden, tot aan de volgende dwarsstraat of wel de hoek van de muur was omgeslagen.

Raffles was uitgestapt, en liep nu langzaam over het trottoir, aandachtig om zich heenziende. Hij keek eerst naar de villatjes aan de overzijde. Natuurlijk hadden die alle hun eigen, kleine garage, maar een garagedeur gaat niet vanzelf open, en het was doodstil gebleven.

— Het is of die wagen in de lucht is opgelost, bromde Brand, die naast Raffles was komen staan. Ik kan er geen hoogte van krijgen.

— We zullen kalm wachten, Charles, zei Raffles rustig. Maar al wachtende, kunnen wij wel eens zien, wat een nader onderzoek van dit huis oplevert, want het is, dunkt mij, duidelijk, dat Irwin Tucker dit huis is binnengevoerd, of er is binnengegaan onder de dwang van dat raadselachtige wezen, dat wij alleen maar op de rug hebben kunnen zien.

— Het ziet er uit, alsof het huis onbewoond is, Edward.

— Toch geloof ik niet, dat dat het geval is. Ik moet eerst weten...

Hij hield plotseling op en luisterde scherp toe. Ergens in de buurt klonk eensklaps het gerucht van een motor, die wordt aangezet. Het leek tamelijk dichtbij te zijn. Toch was er op dat ogenblik heinde en ver geen auto te zien, noch een taxi, noch een eigen wagen. Het geluid verwijderde zich tamelijk snel, en stierf eindelijk weg.

Raffles bromde iets voor zich heen, balde de vuisten, en zei toen op gedempte toon:

— Ik wil hier tot iedere prijs het mijne van hebben. Als dit een sprookje is uit de Duizend-en-één-Nacht, een soort herhaling van het Zwevende Tapijt, dan wil ik dat doorgronden. Auto's raken maar niet zo uit het gezicht als knikkers in een rioolputje.

— Maar Tucker, Edward. Zou hem geen gevaar dreigen?

— Ik geloof geen levensgevaar, Charles. Het zal wel op zijn geld zijn voorzien. Ik weet natuurlijk niet of hij veel contacten bij zich had. Er zijn echter wel andere methodes, om zo'n rijke jongen te plunderen. Ik blijf erbij, dat hij in dit huis is, maar hoe komen wij er ongemerkt in? Er is weinig verkeer, maar het is nog geen negen uur, en ik zie toch nog enkele voetgangers. De muur is hoog en met glasscherven bezet, en er valt niet aan te denken, er overheen te klauteren. Maar wij kunnen iets anders doen, amice, wij kunnen eenvoudig aanbellen.

— Aanbellen? herhaalde Brand verbluft. Maar als die Tucker werkelijk daar binnen is, dan zullen ze natuurlijk niet opendoen.

— Ik zal wel een voorwendsel verzinnen, zei Raffles vastberaden. Ik moet weten wat hier aan de hand is.

Zonder aarzelen stapte hij de lage stoep op, en trok aan de ouderwetse bel. Wat Brand zeker niet verwacht had, er flitste licht aan in de vestibule, bijna onmiddellijk nadat de klank van de bel was weggestorven, welks schijnsel duidelijk zichtbaar was door een klein bo-

venlicht. Op hetzelfde ogenblik bijna werd de deur geopend door een oude bediende, in een gestreept jasje gekleed, met witte bakkebaarden, die met enige verbazing van de ene bezoeker naar de andere keek, en toen afgemeten vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Het is wel een zonderling uur voor dergelijke zaken, vriend, begon Raffles op zijn vriendelijke toon, maar ik heb niet de vrije beschikking over mijn tijd. Ik zou gaarne je meester even spreken. Het gaat over een mogelijke aankoop van dit huis.

— Aankoop van dit huis? herhaalde de bediende, op een toon van ongeloof en verontwaardiging. Dan geloof ik u wel te mogen zeggen, mijnheer, dat gij u de moeite kunt besparen, mijnheer Dawes op dit uur lastig te vallen. Hij is niet van plan zijn huis te verkopen, dat weet ik zeker, en ik kan het weten, want ik ben al vijftien jaren in zijn dienst.

Op dat ogenblik trad er een kleine, bijna kogelronde man, met een groot hoofd, zonder een spoortje haargroei, de tamelijk smalle vestibule binnen, waarschijnlijk aangetrokken door het geluid der stemmen. Hij was blijkbaar zeer bijziende en droeg een geweldig grote bril, met dikke, ronde glazen, die zo fel spiegelden, dat de kleur van zijn kleine, knipperende ogen niet te onderscheiden viel. Hij kwam waarschijnlijk zoëven van tafel, of uit zijn rookkamer, en was in smoking gekleed.

— Wat is dat, Drexler? vroeg hij knorrig en naderbij komend. Wat is er van uw dienst, mijnheer? Ik ontvang zo laat op de avond geen bezoeken van vreemdelingen. De wijk is afgelegen, het politietoezicht is niet, zoals ik het wel wenste en...

— Ik heb niets kwaads in de zin, mijnheer Dawes, zei Raffles zoetsappig. Ik kwam hier slechts toevallig voorbij, zag dit oude huis, en wilde informeren, of het soms te koop is, met de bijbehorende tuin.

— Het huis is niet te koop, mijnheer, zei de korte, kaalhoofdige man ongeduldig en wat de tuin betreft, die behoort mij niet toe. Kan ik u nog met

iets van dienst zijn?

Hij maakte reeds aanstalten om te vertrekken, en Raffles begreep wel, zich op de lippen bijtend, dat hij onmogelijk langer kon blijven, zonder de zaken op de spits te drijven, en dat zou op dit ogenblik een gevaarlijke onderneming kunnen worden. Raffles zowel als Brand, waren ongewapend op dat ogenblik, zij hadden op alles gerekend, maar zeker niet op dit avontuur; zij kenden dit huis niet. Henderson, hun trouwe chauffeur, was niet bij hen, en tenslotte zou hij zich misschien belachelijk maken, en had de verdwijning van Tucker met dit huis volstrekt niets te maken.

Hij kon dus niets anders dan zich verontschuldigen en een ogenblikje later stond hij met Brand weer op straat met dat onaangename gevoel, dat iedereen heeft, die zich een klein beetje dwaas heeft aangesteld.

De beide vrienden keken elkaar even onderzoekend aan, en toen zei Raffles met een kort lachje:

— Dat is mislukt, amice; wij hebben de eerste zet in ieder geval niet gewonnen. Maar ik geef het nog niet op. Wij zullen wachten. Als Tucker hier is binnengevoerd, dan moet hij hier ook weer uitkomen; wij zullen de Rolls ergens parkeren en op de loer gaan liggen. Jij blijft hier om het huis in het oog te houden, maar op een veilige afstand. Ik zal de auto gaan wegbrengen.

Binnen enkele minuten had Raffles een garage ontdekt, zette daar de auto neer, keerde terug en vond Brand in de schaduw van een hoge heg, waar hij het oude huis in het oog hield.

Er was nog niets gebeurd. Het licht in de vestibule was weer uitgedraaid, en opnieuw leek het huis doods en verlaten. Op geen van de vier verdiepingen was het minste lichtsprankje te zien. Zo kropen de kwartieren, de uren voorbij. Het wachten vermoedend en vervelend, maar Raffles wist niet van opgeven.

Het was bijna middernacht, toen hij zelf ook zijn geduld begon te verliezen, en fluisterde:

— Zouden wij werkelijk sufferds zijn. Is hij hier in het geheel niet? Heeft

die Dawes gelogen, toen hij zei, dat die tuin hem niet toebehoorde, of niet. Wat doen zij met die Tucker? Bel de politie op en laat het hele huis doorzoeken, ried Brand hem aan.

— Om mij nog erger te blameren zeker? Ik denk er niet aan. Als hij er is, dan is hij natuurlijk nog in leven. Ik kan me echter volstrekt niet voorstellen...

Op dit ogenblik klonk in de verte opnieuw het aanslaan van een motor. Heel zacht klonk daarop het opengaan van een deur. Het motorgerucht zweeg.

De beide vrienden keken elkaar aan. Toen fluisterde Brand opgewonden:

— Hetzelfde lawaai van zoëven,

— En geen auto te bekennen.

— Maar nu meen ik te hebben gehoord waar het vandaan kwam. Het kwam van de andere kant van de hoge muur, maar vrij ver.

— Als dat zo is, Charles, dan vrees ik, dat ik vanavond de ene stommitieit op de andere heb gestapeld, gaf Raffles ten antwoord. Kom gauw mee. Ik heb een inval gekregen, en als die oplevert wat ik denk...

Hij voltooide de zin niet, maar trok Brand met zich mee, en liep naar de hoek van de muur. Zij sloegen die hoek om, volgden een volkomen verlaten, stille zijweg, tot de muur, omstreeks veertig meters verder, opnieuw een hoek maakte, liepen weer verder, en stonden plotseling stil, bij het zien van twee brede vleugeldeuren, donkergroen geschilderd, en ruimte genoeg biedend voor het doorlaten zelfs van de grootste vrachtwagen.

Raffles stond een ogenblikje in diepe gedachten, en fluisterde toen vastbera-

den: — Dit is in ieder geval een zwakke plek in de vesting, Charles. Hier moeten wij binnen.

Brand wilde een flauwe tegenwerping maken, maar Raffles was al bezig met zijn fijne lopers, want dit waren voorwerpen, die hem slechts hoog zelden verlieten, goed verborgen in de voering van een of ander kledingstuk. Het slot was ingewikkelder dan hij dacht en hij had wel tien minuten nodig, het te ope-

nen. Toen trok hij voorzichtig een der vleugeldeuren naar zich toe, wenkte Brand, én trad in de stikdonkere tuin. Een tuin was het eigenlijk niet. Het was niet veel meer dan een soort erf, met een breed klinkerpad kruisgewijze er dwars doorheen, en voor het overige bestaande uit grint, wat aarde met schrale struiken, bijna kniehoog gras, dat nooit kennis scheen te maken met schaar of zeis en een paar olmen. Rechts stond het oude huis. Aanvankelijk konden de beide vrienden niets onderscheiden, maar toen zij naderbij geslopen waren, zagen zij, dat een smalle deur van dat huis toegang gaf tot de open ruimte, die aan alle kanten door de hoge muur omsloten was.

Van een auto echter viel niet het alderminste te zien.

Want terwijl zij bij de kleine, smalle tuindeur stonden, hoorden zij, ten derde male, en nu juist op dezelfde plek, waar de eerste maal de auto, die zij volgden,

verdwenen was, het aanzetten van een motor en dadelijk daarop het snel wegrijden van een auto.

Zwijgend poogden de beide mannen in de duisternis op elkaars gelaat te lezen, wat er bij hun omging. Een Brand, bezielde door de vurige wens, om eindelijk dit raadsel te doorgronden, fluisterde opgewonden:

— Wij moeten tot iedere prijs door deze deur het huis trachten binnen te komen, Edward.

Hij drukte met de voorvinger op de smalle, groene deur, en op hetzelfde ogenblik viel hij, onder het slaken van een zwakke kreet, als door de bliksem getroffen, ter aarde.

Verschrikt boog Raffles zich over hem heen. Toen nam hij hem snel van de grond op, liep zo vlug hij kon naar de brede deuren, opende er een van en droeg de bewusteloze Brand haastig naar de donkerste plek.

HOOFDSTUK IV

HET HUIS VAN M'NHEER DAWES

De volgende dag was er een, rijk aan voorvallen en zonderlinge onthullingen. Het begon reeds vroeg in de ochtend, ofschoon dit voorval pas later op de dag opgehelderd zou worden. Om negen uur in de ochtend, slechts enkele minuten nadat de loketten geopend waren, betaalde de Westerse Handelsbank een bedrag van 15.000 pond sterling uit op een volkomen in orde zijnde cheque, die de handtekening van Irwin Tucker droeg.

Om half tien wist Raffles pas, na een onderzoek, dat al vroeg in de ochtend begonnen was, zodra hij niet meer over de toestand van Brand bekommerd behoefde te zijn, bij welke Bank Irwin Tucker het grootste gedeelte van zijn vermogen gedeponereerd had en toen was het juist vijf en twintig minuten te laat.

Verder vernam het Londens publiek, wat Raffles en Brand reeds wisten, en

wel, dat Irwin Tucker die nacht niet thuis was geweest en in een toestand van totale versuffing, om een uur of elf in de ochtend werd aangetroffen op een bank in Hyde Park, terwijl hij met kiezelsteentjes mikte naar een onschuldige kikvors, die aan de oever van de Serpentine zat te kwaken. Tucker bleek volstrekt niet te weten waar hij was, noch wat hij gedaan had, en het duurde tót ver in de namiddag, alvorens hij enig begrip begon te krijgen van het verlies, dat hij geleden had. Maar toen hij het eenmaal goed te pakken had, dat begrip, toen kende zijn woede ook geen grenzen, en hij bezwoer de politie alles in het werk te stellen, om de sluwe bedrivers van deze diefstal in handen te krijgen.

Nog diezelfde dag kwam Raffles daarbij te hulp. Gestand 's nachts

namelijk nog voor de middag, een kort, anoniem briefje, waarin met weinige, maar duidelijke woorden omschreven werd hetgeen de lezer reeds weet, en waarin het huis van mijnheer Dawes werd aangeduid, als de waarschijnlijke verblijfplaats van Irwin Tucker.

Scotland Yard was niet zo dwaas deze vingerwijzing in de wind te slaan, maar zond er onmiddellijk een patrouillewagen met een achttal agenten heen. En die agenten, met de aanvoerende inspecteur inclus, keerden terug met de kous op de kop. Er moest hier een betreurenswaardige vergissing, of 'n misplaatste grap in het spel zijn. Mijnheer Dawes was de hoffelijkheid zelf geweest, ofschoon hij zich uiterst verbaasd had getoond over de inval, en had de inspecteur onmiddellijk verlof gegeven, zijn huis van de zolder tot de kelder te doorzoeken. Men vond niet de geringste aanwijzing. Weliswaar stond de tuindeur onder stroom, hetgeen telkens juist te middernacht geschiedde, als mijnheer Dawes zich ter ruste begaf. Maar sedert wanneer heeft een fatsoenlijk burger niet meer het recht zich tegen het steeds toenemend kwaad der inbrekerij te beschermen?

Ja, daar viel niets tegen in te brengen. En daar er verder niet het alleringste te ontdekken viel in het oude huis, hetwelk er op wees, als zou Tucker daar zijn gedwongen, een cheque te tekenen, zo kon de inspecteur weinig anders doen dan zijn verontschuldigen aanbieden, en terug keren met de boodschap, dat men zich de moeite wel had kunnen besparen.

Verder bleek die dag nog, uit het onderzoek van de politie, en zodra de zaak met de cheque bekend was geworden, dat Tucker de avond tevoren een bezoek had moeten brengen aan zijn verloofde, Miss Agnes Howard, die echter vruchteloos op hem gewacht had, en zelfs reeds zover was gegaan, haar aanbieder van nonchalante onverschilligheid, ja zelfs van ontrouw te betichten.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat de politie ook nog onderzoek deed naar de schrijver van het briefje, dat blijkbaar als een grap was bedoeld, zon-

der hem echter te kunnen ontdekken, wat geen verwondering behoeft te wekken. Als Raffles zulke briefjes schreef, hetgeen hij overigens maar hoogst zelden deed, dan wist hij dat wel te doen op een wijze, die hem zelf geheel en al buiten schot liet.

Brand bleek zich tamelijk ernstig te hebben verwond aan de arm, en de vinger, waarmede hij de deur had aangeraakt. Een paar plekken waren lelijk verbrand, maar de uitmuntende verzorging van Raffles bracht hem reeds diezelfde avond weer op de been, en reeds enkele dagen later was hij zo goed als geheel hersteld van de gevolgen ener aanraking met de electrisch geladen deur die hem wellicht het leven had kunnen kosten, als zijn vinger niet, al was het dan ook in geringe mate, beschermd was geweest door juchtlere handschoenen, die hij juist diezelfde dag had gekocht.

Met dat al nam de onrust te Londen door dit voorval nog aanmerkelijk toe, en opnieuw stonden de dagbladen vol van voorstellen, allen beogende, de Luipaard onschadelijk te maken, zoals men nu algemeen de geheimzinnige man was gaan noemen, die er een beroep van scheen te maken, gefortuneerde lieden in zijn macht te brengen en zodoende te dwingen tot handelingen, die zij anders nooit zouden hebben verricht.

Maar er was te Londen althans één man, die niet voornemens was, het bij zulke platonische ontboezemingen te laten, en die man was Raffles. Hij was een te goed sportman, om niet ruiterlijk te erkennen, dat hij de eerste maal geslagen was, maar hij nam zich vast voor, de zaak zelf door te zetten.

Hij begreep heel goed, dat hij thans in een minder gunstige positie verkeerde dan nog slechts twee dagen tevoren, want de Luipaard wist nu, door het bezoek aan het geheimzinnige huis, en door de anonieme waarschuwing aan de politie, dat er zich ergens te Londen een man ophield, die wantrouwen koesterde, en die blijkbaar voornemens was, het tegen de geheimzinnige macht op te nemen. Maar ondanks dit nadeel, stond het besluit van Raffles onherroepelijk vast, en Brand, bezielde door zeer be-

grijpelijke wraakgevoelens, zegde hem onverwijld zijn hulp toe.

De beide vrienden spraken hierover in de avond van de dag, die volgde op het avontuur in de buurt van het huis van Dawes. Brand zat met een omzwachtelde vinger in zijn gemakkelijkste stoel, en Raffles zat tegenover hem, met een dik boek in de handen, vol fraaie gravures, waarin hij een tijd lang ijverig zat te bladeren, totdat hij uitriep:

— Hier heb ik al iets over dat oude huis, Charles. Die «Historie van het oude Londen» is een prachtuitgave. Het huis is gebouwd in het jaar 1790, en dus veel ouder dan een eeuw.

— Ik kan niet inzien wat de ouderdom van het huis er toe doet, zei Brand, die nog lang niet in zijn oude humeur was.

— Dan verschil ik toch met je van mening, amice, riposteerde Raffles. Die tijd van de Franse revolutie was een zeer woelige tijd, ook in ons land. Men bouwde vaak huizen niet alleen om erin te wonen, maar ook om er zich in te kunnen verbergen. Dubbele muren, verborgen gangen, geheime deuren, al de romantiek van de ouderwetse draken, die vindt men verwezenlijkt in veel van die oude gebouwen. Ik wil maar zeggen, Charles, dat het heel goed mogelijk is geweest, onze jeugdige Tucker daar verborgen te houden, zelfs terwijl de politie er een inval zou doen. Dawes had ons gisteren zeker volle vrijheid gegeven, overal rond te lopen als wij dat hadden verzocht.

— Ik geloof dat die Dawes er in het geheel niets mee te maken heeft, zei Brand knorrig. Dat ronde mannetje zag er niet uit als een hypnotiseur.

— Hij zou een medeplichtige hebben kunnen zijn. Overigens, ik beschuldig hem nog lang niet. Het is inderdaad mogelijk, dat hij die metalen deur onder stroom gezet heeft, alleen om zich tegen inbrekers te beschermen, ofschoon ik dat middel dan toch wel wat erg drastisch vind. En daarom is het ook noodzakelijk, amice, het huis eens grondig te doorzoeken, maar dan behoorlijk vermomd, en voorzien van alles wat er nodig kan zijn, om dergelijke elektrische

grapjes onschadelijk te maken.

— Des nachts zeker?

— Natuurlijk, dat spreekt van zelf. Overdag zou het al heel weinig helpen. Trouwens, de heer des huizes zou het volste recht hebben ons de toegang te weigeren.

— Wij zouden als inspecteurs of detectives vermomd kunnen gaan.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht even na en zei toen:

— Nu, dat zijn zaken, waarover te denken valt. Ik zal toch nog wel enkele dagen geduld moeten hebben, want jij moet volkomen hersteld zijn, alvorens je aan die gevaarlijke onderneming meedoet.

— Je erkent dus het gevaar?

— Ik heb het nooit ontkend, Charles. Dacht je soms dat ik niet wist, hoe gevaarlijk zulke lieden kunnen zijn? Wel man, wij zouden het er eenvoudig niet levend afbrengen, als zij ons snaptten.

— Prettig vooruitzicht, bromde Brand.

— Krabbel je terug?

— Dat niet, maar ik heb het gevoel alsof wij in de blinde gaan optrekken tegen een onzichtbare vijand. Als ik maar eenmaal hersteld ben, zal ik er misschien heel anders over denken.

Raffles bladerde nog enige tijd zwijgend in het dikke boek, waarin beschrijvingen voorkwamen van de meeste oude, beroemde huizen van Londen, wierp het toen op de tafel, rekte zich geuwend uit, en zei, opstaande:

— Je doet nu beter met naar bed te gaan, Charles. En ik volg dadelijk je voorbeeld, want morgen vroeg wil ik die straat eens wat nader bekijken, waar de auto van onze man op zo vreemdsoortige wijze verdween.

De volgende ochtend stond Raffles in zijn geheime kleedkamer, en deed daar zijn uiterlijk een zodanige verandering ondergaan, dat zelfs Brand de grootste moeite zou hebben gehad hem te herkennen. Hij had thans het uiterlijk van een straatveger, tegen de leeftijd, waarop zulk een nuttig lid der maatschappij gepensioneerd pleegt te worden, met een neus, die getulgd van grote voorliefde voor een zeker geestrijk vocht, en met benen die krom ston-

den van jicht en rheumatiek. Hij verliet het huis op de gebruikelijke wijze, dat wil zeggen niet door de voordeur, maar door een lange, ondergrondse gang, die uitkwam onder de vloer van de ruime garage, achterin de grote tuin. Deze garage had, behalve de brede vleugeldeuren voor de auto's, nog een kleine deur, uitkomend in een soort sloopje, waar zich nog nooit iemand vertoond had, en dat de afscheiding vormde tussen de muur, wel drie meter hoog, die de tuin van Raffles' huis omgaf, en een oud en vervallen pakhuis, met een blinde muur aan deze zijde.

Uit dit deurtje nu trad hij in het steegje, sloot de deur achter zich, zodra hij bevond, dat het steegje, zoals gewoonlijk, leeg en verlaten was, bereikte een dwarsstraat, vervolgens een brede verkeersweg, waarna hij, met zijn bezem nonchalant onder de arm, zijn weg vervolgde, door de straten van Londen. Hij vond spoedig een bus, die hem tot diep in de noordelijke wijk bracht, waar het vreemde voorval had plaatsgevonden. Toen hij uitstapte, behoefde hij nog maar een paar minuten te lopen, alvorens het begin te bereiken van de lange muur, in de nabijheid waarvan de vorige avond zoveel eigenaardigs was voorgevallen. Het was reeds klaarlichte dag toen hij daar kwam, de zon was zoëven opgegaan, en het was nog zeer stil. Slechts nu en dan schoof snel een auto voorbij, op weg naar de City.

Raffles begon te vegen, alsof hij zijn gehele leven nooit iets anders had gedaan, maar naderde daarbij telkens meer het begin van de muur. Van dat ogenblik af begonnen zijn scherpe ogen muur en trottoir met de grootste zorgvuldigheid op te nemen.

Het trottoir bestond hier uit grote, blauwgrijze tegels, blijkbaar pas gelegd, want de kleur van de tegels was nog fris en nog geen was er gebroken. Ook ontdekte Raffles, dat de muur nieuw was. Dat wil zeggen, er was een splinternieuw gedeelte in, waarvan de kleur merkbaar afstak tegen die van het oudere gedeelte. Raffles bekeek met de grootste aandacht al vegende, de kalk tussen de voegen. En hij zag aanstonds, dat de muur,

wat er dan anders nog voor bijzonderheden aan mochten zijn, in ieder geval gedeeltelijk pas vernieuwd was.

Toen vestigde hij zijn aandacht op het trottoir, en bemerkte, dat juist tegenover dit nieuwe gedeelte, dat omstreeks twee meter breed was, de trottoirrand verlaagd was tot op gelijke hoogte met het wegdek.

En dit moest toch wel zonderling heten, want er viel hier niets in te rijden.

Terwijl Raffles dit nog overdacht, naderde er in de verte een politieagent, die blijkbaar verlangend uitkeek naar het tijdstip van zijn aflossing. De man bleef even staan kijken naar de hem onbekende stadsreiniger, en vroeg toen, blij dat hij een praatje kon maken:

— Zeker nieuw hier in de wijk, vriend?

— Jawel, antwoordde Raffles met een schorre drinkersstem. Ze hebben me verplaatst. Ze zeggen dat ik niet meer geschikt ben voor de drukke binnenstad. Jij bent hier zeker al langer?

— Al twee jaren.

— Dan weet jij zeker ook wel wat hier vroeger geweest is, ik bedoel waar die inrit naar toe gaat hernam Raffles, wijzend op de flauwe helling in het trottoir.

— O ja. Hier is vroeger een breed hek geweest. Er stond een soortement fabriekje in die tuin, met een garage voor een auto erbij. Dat heeft de eigenaar laten afbreken, ik weet niet waarom.

— Mijnheer Dawes? vroeg Raffles snel, maar zonder zijn nieuwsgierigheid te verraden.

— Welneen, niet Dawes, antwoordde de agent. De tuin is niet van hem, al grenst hij aan zijn huis.

— En toen het fabriekje weg was, had dat hek natuurlijk ook geen doel meer en is de muur toen dichtgemetseld.

— Hoelang duurde dat zowat, als ik vragen mag?

— Dat zal wel een maand of drie geduurd hebben, taxeer ik zo. Waarom vraag je dat?

— Wel wat erg lang om een brok muur van twee meter breedte en twee en een halve meter hoog in te metselen,

vind je ook niet?

— Maar het is een heel dikke muur, zei de agent gewichtig. Nou, ik wil je groeten, vriend. Daar komt mijn aflosser aan, en ik verlang naar een kop thee en dan mijn bed.

De agent zette zijn weg voort, en Raffles, zeer tevreden over hetgeen hij had gehoord, bromde voor zich heen:

— Ik geloof dat wij de oplossing van het raadsel al naderbij komen. Drie maanden voor het opmetselen van zo'n klein brok muur is wat erg overdreven.

Raffles was nog wat naderbij gekomen, en bestudeerde met de grootste aandacht de muur. En hij deed het met zoveel belangstelling, dat hij niet merkte hoe in het huis van Dawes op de derde verdieping langzaam 'n raam werd opengeduwd, de eerbiedwaardige butler zijn hoofd naar buiten stak en naar hem keek, om het genoemde lichaamsdeel onmiddellijk terug te trekken, zodra Raffles zich weer van de muur verwijderde en opnieuw de straat begon te vegen.

Toen Raffles tien minuten later vond, dat hij zijn plicht had gedaan, en een paar honderd stappen verder even stond uit te blazen, mompelde hij voor zich

heen, terwijl zijn grijze ogen glinsterden van blijdschap.

— Ik ben blij, nu met zekerheid te weten dat auto's niet als luchtballons omhoog stijgen. Het nieuwe opgemetselde vak bestaat niet uit bakstenen, maar is een deur, van buiten met gewone metselstenen bekleed, en met volkomen onzichtbare scharnieren. Door deze deur is de auto binnengereden, heeft het klinkerpad dwars door de tuin gevolgd, na de ongelukkige Irwin Tucker te hebben afgezet, en toen het erf door de gewone garagedeur aan de andere kant verlaten. Aardig bedacht, dat moet ik zeggen. Maar mijnheer Dawes moet nu niet zeggen, dat hij van die zaak absoluut onkundig is, en dat de tuin hem niet toebehoort.

Hoe juist die opvatting van de stoutmoedige avonturier was, bleek hem overduidelijk nog diezelfde avond.

De « Manchester Guardian », namelijk, een van de zeer weinige Londense bladen, die met een avondblad verschijnen, bevatte diezelfde dag een duidelijke advertentie, die aldus luidde:

« Wanneer je gesteld bent op een lang leven, John Raffles, bemoei je dan niet met mijn zaken. De Luipaard ».

HOOFDSTUK V

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Als er één ding was, hetwelk Raffles verfoeide en verafschuwde, dan was het wel het denkbeeld, dat er iemand ter wereld kon bestaan, die leefde in de overtuiging, hem schrik te kunnen aanjagen door zulke waarschuwingen.

Meer dan ooit was hij vast besloten, de man te ontdekken, die schrik en ontsteltenis begon te verspreiden in alle lagen van Londens bevolking, maar, zoals vanzelf spreekt, vooral onder de rijken en groten dezer aarde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de politie onmiddellijk bij de administratie van de « Manchester Guar-

dian » een onderzoek ging instellen. Onder meer werd, niet ten onrechte, de vraag gesteld, hoe een respectabel blad zulk een advertentie had kunnen opnemen. Maar met zulke dingen moet men niet aankomen bij dagbladadministraties, want die houden er heel andere inzichten op na als de politie, hetgeen zeer begrijpelijk is. Een annonce is een annonce, en zolang zij niet bepaald strijdig is met de wettelijke bepalingen betreffende zedelijkheid en « Veiligheid van de Staat », mag en kan en moet zij geplaatst worden. De advertentie van de Luipaard telde maar drie regels, maar

het waren heel grote letters en de annonce had niet minder dan twee pond sterling opgeleverd.

De inspecteur, die de vragen kwam stellen, verliet toen dat standpunt, en vroeg eenvoudig wie de annonce had gepresenteerd.

Antwoord: Het was een kleine jongen geweest die het benodigde geld bij zich had.

Had niemand het dan in zijn hoofd gekregen, die jongen eens na te gaan om te zien waar hij bleef?

Antwoord: Dat moest de inspecteur niet denken. Men had wel degelijk zijn plicht als Londens burger gedaan, de jongen even aan de praat gehouden en hem toen doen volgen. Maar hij was op de fiets, en men moet het maar eens proberen met een bestelauto een jongen van veertien jaren op een fiets, door de straten van Londen te volgen. Precies vijf minuten had het geduurd en toen was de jongen verdwenen, als een «puff on a foggy day», een uitdrukking van de chauffeur van het blad, die de auto bestuurd had.

Natuurlijk las Raffles dit reeds de volgende ochtend in alle bladen die hij maar verkoos in te zien, en die lezing ontlokte hem slechts een medelijdende glimlach. Met wie dacht de politie dan wel te doen te hebben? Met een beginneling, met een domoor? Maar een andere zaak was: Hoe wist de Luipaard dat het juist Raffles was, die het onderzoek bij de muur had ingesteld? Natuurlijk, men had hem gezien, zeker vanuit een der ramen in het oude huis, maar hij kende zijn vermommingskunst te goed om niet zeker te zijn dat degene, die hem had bespioneerd, in die straatveger met zijn rode neus, onmogelijk dezelfde man had kunnen zien, die de avond tevoren zogenaamd het huis had willen kopen.

Maar toen bedacht Raffles, dat dit juist de tegenpartij had moeten doen inzien, dat alleen iemand als Raffles in staat was, zich zo snel en zo afdoende in andermans huid te steken. Wellicht was het ook maar een veronderstelling. Maar hoe dan ook, de Luipaard had de oorlog verklaard aan een tegenstander,

die zich door een even dichte duisternis wist te omringen als hijzelf.

En ook dit moest de Luipaard nu wel helder voor ogen staan: Er bestond iemand te Londen, die had waargenomen hoe Irwin Tucker uit het restaurant in Soho was weggelokt. Die onbekende had de auto moeten volgen, waarmede dit geschiedde, hij had misschien de plotselinge verdwijning van de auto wel uit de verte gadegeslagen, hij had zich vermomd als straatveger om de muur aandachtig te kunnen onderzoeken, en het zou misschien niet lang duren of hij zou geheimen hebben ontraadseld die tot iedere prijs bewaard hadden moeten blijven.

Raffles begon onmiddellijk zijn maatregelen te nemen. Hij dacht er niet aan, nog diezelfde nacht het huis binnen te dringen. Daar was men nu natuurlijk op zijn qui-vive. Neen, hij zou rustig wachten totdat Brand geheel hersteld was, zich houden alsof de waarschuwing hem vrees had aangejaagd. De waakzaamheid van de tegenstander in slaap sussen, en dan plotseling optreden, geheel onverwachts.

Toen hij dit voornemen aan Brand mededeelde, die reeds, met behulp van zijn wandelstok, in de grote tuinkamer kon heen en weer lopen, zei de jongeman, even het hoofd schuddend:

— Natuurlijk zul je daarbij op me kunnen rekenen, Edward, maar wat brengt zulk een invasie ons verder?

— Het zal geen invasie zijn, Charles, maar een onderzoek.

— Dat is een fijn onderscheid, Edward. Maar invasie of onderzoek, wat brengt het ons verder? Zelfs al zou je gelijk hebben met je veronderstelling, dat die man identiek is met het kleine dikke mannetje dat wij zagen.

— O, dat is hij heel zeker niet, viel Raffles hem in de rede. Die man is slechts een van zijn vele handlangers, vermoed ik.

— Dan zie ik nog minder in, wat het nut is onzer onderneming. Want ik wil aannemen, dat je daar een geheim vertrek vindt, waarin Tucker opgesloten heeft gezeten, maar hoe wil je dit bewijzen, waar die jongen zelf van niets

meer weet, en onmogelijk kan verklaren, waar hij zich die nacht heeft bevonden?

— Dat alles weet ik natuurlijk even goed als jij, Charles, hernam Raffles, in de tuin starend, waar de bladeren reeds begonnen te vallen. Die Dawes is natuurlijk niet te benaderen met de bewijzen die wij nu in handen hebben. Zelfs al zou blijken dat ik gelijk heb, en dat die muur een deur heeft, wat kan hij daaraan doen? Hij heeft natuurlijk gelijk als hij zegt, dat die tuin hem niet toebehoort. Die zal wel het eigendom zijn van de Luipaard zelf, of van een onvindbare stroman.

— Maar er is een verbindingsdeur tussen het huis en het erf, riep Brand uit.

— Wel, zo iets komt vaker voor. In dit speciale geval zal die deur maar al te dikwijls dienst hebben gedaan. Neen, Charles, wij hebben geen vat op die Dawes, dat is buiten kijf. Maar een grondig onderzoek kan heel wat aan het licht brengen. Men kan correspondentie vinden, een geheimschrift, een goed verborgen radiografische installatie, misschien zelfs wel een seinrichting. Want dat het huis een belangrijk steunpunt is voor de Luipaard, daaraan kan natuurlijk niet worden getwijfeld. Ik acht het, bijvoorbeeld, best mogelijk, dat miss Fulham eerst een paar uren daar verborgen is gehouden tot het donker was, en men haar ongemerkt kon vervoeren naar de plek waar de vliegmaschine opsteeg. Kortom, ik blijf erbij dat wij goed zullen doen daar eens een kijkje te nemen, maar dan zonder ons van tevoren te laten aandienen.

— En wat doe je met de deur, die onder stroom staat?

— Er zijn wel andere ingangen in een huis, Charles, en zelfs al was dat niet het geval, dan zijn er gelukkig nog wel middelen om een stuk metaal, dat onder stroom staat, te ontladen. Als dat je enig bezwaar is.

— Geloof je niet, dat we aanstonds een kogel door de kop zullen krijgen als we ontdekt worden?

— Nou, nou, direct maar doodschieten, dat lijkt me wel wat kras, maar

gevaarlijk is het wel, antwoordde Raffles bedaard. De Luipaard maakt op mij niet de indruk van een man, die halve maatregelen neemt. Evenals het roofdier, waarnaar hij genoemd is, zal hij zich met klauwen en tanden verdedigen, wanneer hij in het nauw wordt gedreven. Maar zeg mij nu eens hoe je je gevoelt?

— Ik denk dat ik morgen of uiterlijk overmorgen weer de oude ben, Edward.

— Prachtig, dan stellen wij onze onderneming nog drie dagen uit, en trekken dan van leer. En wij zullen ons die tijd ten nutte maken om dit bezoek aan Dawes behoorlijk voor te bereiden.

— Ik hoop dat wij heelhuids ervan terugkeren, dat is alles wat ik je kan zeggen.

Daarbij bleef het die dag, en Raffles besteedde de tijd verder voor het grootste gedeelte aan de voorbereiding van zijn gewaagde onderneming. Hij bleef uren achtereen in zijn geheim laboratorium, en scheen zich daar onledig te houden met proeven, die al zijn aandacht in beslag namen.

Des avonds liet Raffles Henderson, zijn reusachtige chauffeur, bij zich komen, en stelde deze, voor zover dit noodzakelijk was, op de hoogte van zijn plannen. Henderson las natuurlijk kranten, hij wist, evengoed als iedere andere Londenaar, welke geheimzinnige zaken er in de laatste weken voorvielen, en zijn geweldige spieren spanden zich reeds bij het vooruitzicht, te mogen afrekenen met dat onbekende heerschap, dat de mensen alleen door de kracht van zijn wil, tot het kwade dwong.

De volgende dag viel er niets bijzonders voor, evenmin als de dag daarop. De politie liet niets los, en om aan de nieuwsgierigheid van haar lezers te voldoen, moest de pers, de duim van haar meest fantasierijke medewerkers te hulp roepen. Door druk op dit lichaamsdeel te zuigen, kwam er hier en daar nog een halve kolom copy tot stand, waarvan de lezing Raffles slechts een glimlach kon ontlokken.

Want als men vier of vijf kranten doorlas, dan moest men wel tot de over-

tuiging komen, dat de Luipaard op hetzelfde uur tegelijkertijd in White Chapel Dublin en Parijs gezien was. En dat was wel wat kras, zelfs voor een man van zijn onloochenbare begaafdheid.

De heer Dawes had men met rust gelaten, evenals Drexler, zijn butler.

Hun namen werden zelfs niet meer genoemd. En dit vond Raffles best, want daardoor zou hun waakzaamheid des te vlugger in slaap zijn gesust.

Nog één dag liet Raffles verstrijken, maar omstreeks elf uur in de avond van de vierde dag braken de drie mannen op, verlieten het huis in Cromwell Street. Henderson haalde de auto uit de garage, die bij dergelijke ondernemingen steeds moest dienst doen, en die in uiterlijk volkomen geleek op een gewone taxi. Henderson leek op een eerzaam taxi-chauffeur, met een zware pruim achter de kiezen, hetgeen zijn gelaat reeds enigszins misvormde, en een goedzittende pruik van rood haar op. Raffles en Brand hadden ieder een kleine tas bij zich, die bevatte hetgeen zij meenden te kunnen nodig hebben.

Brand gevoelde zich geheel hersteld, en was beziel met wraakzuchtige gevoelens, die niet veel goeds voorspelden voor de bewoners van het geheimzinnige huis, wanneer hun schuld mocht blijken, een schuld, die voor Raffles reeds onomstotelijk vaststond.

Zij stapten uit aan het begin van de stille straat, die thans, na middernacht, volkomen verlaten was, en samen gingen de beide mannen verder, op enige afstand gevolgd door Henderson, die de auto bestuurde, en die voorlopig buiten zou wachten, om hen onmiddellijk te kunnen opnemen, wanneer zij soms gedwongen mochten zijn om overhaast de vlucht te nemen.

Maar vlak bij het oude huis hadden Raffles en Brand al een zeer zonderlinge ontmoeting.

Een twintigtal meters van dat huis verwijderd, schuin er tegenover, dus aan de andere zijde van de straat, stond, als een dramatische figuur, met de armen over elkaar geslagen, en met de rug leunend tegen een huisdeur, bijna geheel verborgen in de schaduw, een

man, die het oude huis aandachtig in het oog scheen te houden.

Raffles hield Brand met de arm terug, aanvankelijk gelovend met een detective te doen te hebben, tot hij plotseling 'n gebaar van verrassing maakte. Hij had de eenzame wachter bij de deur herkend, ondanks de duisternis.

Het was de jonge Irwin Tucker.

Een ogenblik vroeg Raffles zich af, wat dat jongemens kon hebben bewogen, om half één in de nacht dat huis te gaan bekijken. Toen besloot Raffles de knoop aanstonds door te hakken, en zekerheid te erlangen. Wie weet kon die jongen hem wel van dienst zijn. Hij gaf Brand dus een wenk, om hem op enige afstand te volgen, stapte toen bedaard op de onbeweeglijke gedaante toe en zei heel zacht, maar duidelijk verstaanbaar:

— Goede avond, mijnheer Irwin Tucker. Bent u hier uit eigen beweging gekomen? Wilt u soms het huis eens nader bezichtigen, waarin men u opgesloten gehouden heeft?

Er voer een schok van vrees en verbazing door het lichaam van de jonge man. Hij keek Raffles met open mond aan, hetgeen niet bijdroeg tot zijn toch al niet erg intelligent uiterlijk. Maar gehypnotiseerd of gebiologeerd was hij in elk geval op dat ogenblik stellig niet. Hij scheen een gespierde krachtige jongen te zijn, en zijn hulp kon dus goed gebruikt worden, beziel als hij was door wraak.

— Hoe weet u wie ik ben? Wie bent u zelf? Waarom gelooft u dat ik hier werkelijk opgesloten heb gezeten? kon Tucker er eindelijk uitbrengen.

— Ik heb u vroeger al eens gezien, en al was dat niet zo, de tegenwoordige fotopagina's laten slechts weinig geheimen onopgehelderd, mijnheer Tucker, antwoordde Raffles. Wie ik zelf ben? Noem mij Johnson, als gij wilt. Een zeer gangbare naam. En hoe ik weet dat gij hier opgesloten waart? Wel, om u de waarheid te zeggen, ik weet het niet met zekerheid, en ik ga het nu onderzoeken. Maar wat bewoog u zelf, om dit te veronderstellen?

Tucker scheen een ogenblik te aar-

zelen en antwoordde toen tussen de tanden:

— Ik heb nauwkeurig alle bladen gelezen. Ik weet dat de politie dat huis heeft doorzocht, na de ontvangst van een anoniem schrijven. En heel, heel vaag staat het mij voor de geest, dat de rit steeds in noordelijke richting ging. Zelfs meen ik deze straat en dat huis te herkennen. En dan is er nog iets, maar dat wil ik u liever nog niet zeggen. Ik wil eerst zekerheid hebben, en ik neem uw aanbod aan, om u naar binnen te vergezellen.

Raffles trok even de wenkbrauwen op. Hij kon zich niet herinneren, iets dergelijks te hebben verzocht, en die Tucker moest dus wel een soort gedachtenlezer zijn. Er was iets in het gelaat van de jongen, dat hem niet aanstond, een stille, verknepen trek van met moeite onderdrukte woede, achterdocht en wraakzucht. Maar in ieder geval was Irwin Tucker juist in de gemoedsgesteldheid, die hem geschikt maakte als medewerker. Plotseling scheen de jonge man iets in te vallen. Hij wendde zijn gelaat met een ruk naar Raffles en vroeg op gesmoorde toon:

— Excuseer, maar wat wilt u daar eigenlijk zelf doen? Met welk recht gaat u daar binnen?

— Laten wij zeggen met het recht van de sterkste, antwoordde Raffles bedaard. U kunt nog terug, mijnheer Tucker. Ik zeg het u eerlijk; mijn vriend en ik gaan niet door de voordeur binnen. Maar stel u gerust: het is ons niet om geld te doen. U moet dit van mij op mijn erewoord aannemen.

Tucker scheen een ogenblik in tweestrijd te staan, en toen fluisterde hij haastig en opgewonden:

— Het kan mij niet schelen, wie of wat u bent. Het zou mij zelfs onverschillig laten, als gij daarbinnen zoudt willen gaan om te stelen. Alles is mij nu onverschillig. Ziet gij kans, in dat huis binnen te dringen, dan verzoek ik u dringend, mij toe te staan, u te volgen.

Raffles keek de jongeman nog eens scherp aan en overwoog bij zichzelf, dat hij in de hoogste mate overspannen

moest zijn. Het bleek uit zijn woorden duidelijk, dat hij het ene ogenblik niet meer wist, wat hij het vorige gezegd had. Maar overspannen of niet, hij was fysiek sterk en bereid tot hulp, en daar hij toch zeker het voornemen had gekoesterd, daar de hele nacht te blijven spioneren, zou Raffles zeker de grootste moeite hebben gehad, ongemerkt het huis binnen te dringen. Hij was dus wel half en half genoodzaakt, de jonge Tucker mede op sleeptouw te nemen.

— Ga mee, zei hij kortaf. Maar bedenkt wel, dat het geen beleefdheidsvisite wordt. Wij begeven ons in gevaar. Misschien wel in levensgevaar.

— Dat kan mij niet schelen, zei Tucker met gesmoorde stem. Gij kunt over mij beschikken.

Ten derde male zag Raffles de jonge Tucker eens goed aan. Wat ging er om in diens hoofd? Waaraan dacht hij? Wat had hij gezien? Wist hij iets anders misschien van de bewoners van dat huis? En hoezeer moest hij wel verlangen, dat huis daarginds binnen te dringen, aan de zijde van een man, die hij volstrekt niet kende, en die toch zeker, alleen reeds uit hoofde van zijn voornemens, een allesbehalve betrouwbare indruk op hem moest maken.

Maar de tijd om te handelen was aangebroken en die van de overwegingen was voorbij. Raffles nam dus kalmjes maar vastberaden Tucker onder de arm, voerde hem een paar schreden terug, wees op Brand, en zei kortaf:

— Mijn vriend. Ik heet dus Johnson, niet waar? Nu, noem hem dan maar Smith. En nu vooruit, wij hebben geen tijd meer te verliezen. Het ogenblik is gunstig.

Raffles wierp nog een enkele blik op het volkomen donkere huis, en toen liepen de drie mannen snel langs de hoge, met glasscherven bezette muur.

— Is deze deur niet te openen, Edward? vroeg Brand in het voorbijlopen. Ik bedoel de geheime, waarover je sprak.

— Dat zou ons te lang ophouden, Charles. En wie weet op welke wijze die deur beveiligd is. Die van de garage is beter. Die is tenminste niet van metaal, maar van hout.

— Zij zijn gewaarschuwd, Edward, en het slot is in ieder geval van metaal. De aanraking met een van je werktuigen...

— Dan zal ik het slot met rust laten, antwoordde Raffles, een weinig ongeduldig.

Nog vlugger liep hij voort, sloeg de hoek om, toen nog één, en de drie mannen stonden nu voor de garagedeuren, welke Raffles enige dagen tevoren de zwakke plek in de vesting genoemd had.

Raffles stond hier stil. Luisterde even en glimlachte, toen hij heel in de verte het zachte gebrom van een motor hoorde, dat nu ook zweeg. Toen haalde hij uit zijn valies een paar voorwerpen. Hij beschermde zijn hand met een paar rubber handschoenen, en bracht voorzichtig een goed geïsoleerde knijptang, zoals de electriciens ze gebruiken, met een greep van eboniet, bij het slot. Een felle blauwachtige vonk, die oversprong en een toch nog goed voelbare schok in zijn arm, waarschuwden hem, dat Brand zoëven gelijk had gehad.

Hij fluisterde tot Tucker, die met op elkaar geknepen lippen had toegekeken:

— Voorzichtig, raak dat slot niet aan, of gij zoudt het duur bekopen. De zaag, Charles.

Brand was te goed afgericht, om niet onmiddellijk te weten, wat er van hem verlangd werd. Hij hielp Raffles het eigenaardige instrument, een vinding van de Meester van alle inbrekers, een cirkelzaagje, dat door middel van een gewoon fietskettingwiel en een klein rondsel, in een sneldraaiende beweging werd gebracht, tegen het paneel van de deur te zetten. Tucker zag, met ogen, die bijna uit zijn hoofd puilden van verbazing hoe het paneel uit de deur werd gesneden met evenveel gemak, en even geluidloos, alsof het een blaadje papier was geweest. De vlijmscherpe zaag drong door het dunste gedeelte van het hout als een heet mes door boter, en zo vlug, dat in minder dan een minuut het paneel keurig was uitgezaagd.

En juist toen in de verte een motor begon te brommen, ten teken, dat er voorbijgangers naderden, stapten de drie mannen achter elkaar snel door de gemaakte opening. Raffles zette het paneel weer op zijn plaats. De drie mannen waren in het hol van de leeuw.

HOOFDSTUK VI

DE VERRASSING

Raffles was genoodzaakt, de beide anderen bij de hand te nemen, want het was hier zo donker, dat alleen hij, met zijn katteogen, in staat was, zijn weg te vinden naar het huis.

Zodra hij voor de groen geschilderde deur was aangekomen liet Raffles opnieuw zijn waarschuwend gefluister horen, en toen kwam er, met een snelheid, die Tucker verbijsterde, een ander toestel te voorschijn waarvan de jongeman aanstonds de betekenis en het nut zou leren waarden.

Het was een soort touwladder van zijde en dunne, holle, stalen sporten

vervaardigd. Het was klein en licht, zodat het, opgerold gemakkelijk plaats kon vinden in een binnenzak. De stijlen waren zeker niet half zo dik als de buis van een rijwielframe en toch zo sterk, dat ze het gewicht van een zwaar man konden torsen. Boven, zowel als onderaan, bevond zich een stevige, stalen haak eindigend in een scherpe punt, als een klauw. Tucker vroeg zich af, wat zijn geheimzinnige begeleider eigenlijk met die touwladder voor had, toen Raffles een soort wandelstok uitschoof, tot die de lengte kreeg van een behoorlijke hengel. De stok was gemaakt

van in elkaar schuifbare, stalen buizen, ongeveer werkend als de poten van een camera-statief. Vlug bevestigde Raffles aan het ene einde van de thans gevormde stok, die meer dan drie meter lang was, een haak, die met wol omwikkeld was, en legde hierin de bovenste sport van de touwladder. Tucker zag, hoe zijn zo plotseling opgedoken kennis de stalen hengel ophief, en behoedzaam, zonder het minste gerucht te maken, de haak van de touwladder deed neerkomen op de vensterbank van het laagste, bereikbare raam, dat zich op bijna vier meter boven de begane grond bevond. Alles ging zo vlot, zo zacht en zo gemakkelijk in zijn werk, dat het leek alsof het niets te beduiden had. Tucker begon nu te begrijpen, dat het toeval zijn weg had doen kruisen met die van een zeer eigenaardige man.

Plotseling ging het als een bliksemflits door het hoofd van Tucker: hij begreep wie die man was. Hij herinnerde zich het dagbladbericht, waarin sprake was van een waarschuwing aan het adres van John Raffles. Hij wachtte zich echter wel, van die ontdekking blijk te geven. Zijn nieuwe vriend wilde Johnson heten, welnu, voorlopig zou het Johnson voor hem blijven.

Raffles had intussen zijn stalen hengel alweer ingeschoven en aan Brand ter hand gesteld, en perste nu behoedzaam en voorzichtig de haak van de touwladder in het hout van de vensterbank, door met zijn volle gewicht aan de ladder te gaan hangen. Toen gaf hij Brand een wenk; deze hield de ladder zo strak mogelijk, en Raffles klom met de vlugheid van een aap naar boven. Direct klonk, maar alleen verneembaar als men scherp toelusterte, het zachte knirpende krassen van de harde diamant over de ruit.

Tucker was maar een heel eenvoudige knaap, een zoon van een gefortuneerde vader, die niets uitvoerde, hij voelde dan ook zijn hart zonderling bonzen, toen het nu eindelijk goed tot hem begon door te dringen, dat hier iets onwettigs gebeurde, waarop zware straffen stonden. Maar hij kon niet meer terug en hij scheen dat ook niet te willen.

Hij bleef dus maar ademloos toezien, hoe die vreemde man daarboven plotseling uit het oog verdween, hoe dit voldoende was voor mijnheer « Smith », om dadelijk de valiezen aan een dunne, sterke lijn te binden, welke de ander had neergelaten. Tucker voelde zich bij een arm grijpen en hij begreep, dat hij nu de ladder moest bestijgen. Een minuut later waren de drie mannen bijeen, in wat een tamelijk groot vertrek moest zijn, maar schaars gemeubeld en met twee vensters.

Heel langzaam en voorzichtig schoof Raffles de gordijnen dicht, zodat er geen enkel kiertje open bleef, en toen pas knipte hij zijn krachtige zaklamp aan, welk voorbeeld Brand volgde.

Inderdaad was de kamer vrij groot, de wanden waren tot op manshoogte beschoten met bijna zwart geworden eikenhout, waarboven een goudlederen behang, dat slecht onderhouden bleek, want het was groezelig en vuil.

Er was slechts één enkele, fraai gebeeldhouwde deur van zwaar eikenhout, en Raffles liep daar onmiddellijk op toe, greep de houten knop, en poogde behoedzaam de deur te openen. De deur bleek op slot te zijn, maar dit was voor een man als Raffles een bezwaar dat niet telde. Zijn fijne lopers hadden binnen enkele minuten hun plicht gedaan.

Heel langzaam opende hij de deur op een kier, na aandachtig te hebben geluisterd, en nadat de beide lampen weer waren gedoofd, in gebukte houding, en met zijn revolver gereed tot schieten.

Maar niets was te horen of te zien.

Ja, toch, heel zwak drong nu tot de drie mannen een geluid door, dat klonk als het spreken van verscheidene lieden door elkaar, en nu en dan een lach, hoog en helder, maar gedempt door de afstand.

Hier in dit huis waren de bewoners dus nog niet naar bed. En dat niet alleen, maar er moest bezoek zijn, want mijnheer Dawes zou toch wel niet zo laat in de nacht converseren met zijn oude bediende. Bovendien wees de lach op een dame.

Onbeweeglijk bleven de drie mannen een ogenblik luisteren, toen trok Raf-

fles de deur wat verder open, en liep behoedzaam op de punten van zijn voeten over de gang. Hij zocht naar een lichtkier, maar toen hij die nergens zag, ontstak hij opnieuw zijn lamp, en bleek zich toen op geen meter afstand te bevinden van een eikenhouten trap, die naar de hoger gelegen verdieping voerde.

Hij legde zijn vinger op de lippen en begon de trap te beklimmen, met de beide anderen op de hielen. Het geluid van de stemmen werd duidelijker. Zij vorderden dus blijkbaar in de goede richting. Eindelijk bereikten zij de hoger gelegen verdieping. En weer doofde Raffles zijn zaklamp. Even moesten hun ogen aan die duisternis wennen, en toen zagen zij, een meter of tien verder, een gouden streep, ter hoogte van de vloer. Nauwelijks ademhalend, stonden zij daar bij elkaar in de duisternis en luisterden. Maar nog altijd was het onmogelijk, te onderscheiden wat daarbinnen gezegd werd. Eensklaps voelde Raffles de greep van Tucker's vingers om zijn bovenarm en een mond werd bij zijn oor gebracht, die opgewonden fluisterde:

— Wij moeten naar binnen. Wij moeten hen overvallen. Zien wie er in dat vertrek bijeen zijn.

— Voorlopig niet, antwoordde Raffles even zacht. Ik wil rustig afwachten tot hier alles slaapt, en dan de papieren van die Dawes doorzoeken. Want op die wijze denk ik er achter te komen, of hij werkelijk in verbinding staat met de Luipaard. Maar als wij van tevoren ongemerkt kunnen te weten komen, wie daar bijeen zijn, des te beter. Ik zal proberen, een aangrenzend vertrek binnen te gaan.

Zonder dat er opnieuw licht werd gemaakt zocht Raffles de gang af, naderde tot dicht bij de deur, van waaronder het licht kierde, luisterde daar even, schudde het hoofd, en keerde terug, totdat hij een tweede deur ontdekte, die moest behoren bij een aangrenzend vertrek.

Met de grootste behoedzaamheid draaide hij de kruk om van die deur, die niet gesloten bleek te zijn. En nauwelijks had hij deze wat verder open-

geduwd, of nu werd ook het geluid van de stemmen duidelijker hoorbaar. Er moesten daar zeker wel vijf of zes personen bijeen zijn, die druk door elkaar spraken, waarboven uit nu en dan dat schelle, vrouwenlachje klonk.

Raffles trad het eerst binnen, en hij voelde de haastige, gejaagde ademhaling van Tucker in zijn hals. Hij kon het gelaat van de jonge man niet zien, maar hij begreep, dat die zeer opgewonden moest zijn, en vroeg zich af, waaraan dit toch kon worden toegeschreven.

Maar reeds stonden zij in de kamer, en onmiddellijk zagen de drie mannen, dat de omstandigheden hun in zekere zin al heel gunstig waren. Want de beide vertrekken waren niet door een deur van elkaar gescheiden, maar door een ronde boog. De beide helften daarvan sloten niet volkomen tegen elkaar, en door de smalle kier kon men, als men er vlak voor stond, bijna het gehele aangrenzende vertrek overzien.

Raffles stond een ogenblik doodstil, sloop toen onhoorbaar naar de portière wierp er een snelle blik door, keerde toen tot Brand terug, voerde hem naar de uiterste hoek van het vertrek, bracht daar zijn mond vlak bij zijn oor en fluisterde:

— Zij zijn met hun vieren, behalve de vrouw. Dawes en Drexler zijn er bij. De twee anderen ken ik niet. Ik ben van gedachten veranderd, als wij hen plotseling overvallen, kunnen wij hen machteloos maken en op ons gemak het gehele huis doorzoeken. Neem dus je revolver en...

Op dit ogenblik klonk er een kreet van woede.

Haastig wendde Raffles zich om.

Tucker had van de gelegenheid gebruik gemaakt, dat Raffles met Brand sprak, om eveneens naar de portière te sluipen en een blik door de kier te werpen.

— Vervloekt. Het is Agnes. Ik heb mij dus niet vergist.

Wat er nu volgde, gebeurde in zulk een korte tijd, zo bliksemsnel, dat geen van de drie mannen eigenlijk goed besefte, wat er aan de hand was, alvo-

rens het te laat was.

Er klonk eensklaps een rammelend, dof geluid, dat volgde op een kreet van schrik en woede, door de vrouw daarbinnen geuit.

En juist op het ogenblik, dat de onvoorzichtige Tucker de portière terzijde rukte, om binnen te gaan, viel er met veel lawaai van rammelend ijzer, een zwaar schot tussen de sponningen neer van de doorgang, en sloot zodoende de uitgang af.

Knarsetandend van woede, alleen gehoor gevend aan zijn zucht tot wraak, rende Tucker naar de gangdeur, op de tast, struikelend over zijn eigen voeten, om die te openen.

Hij slaakte een kreet van doller drift.

De deur was gesloten, en hoe hij ook aan de knop rukte, hij kon ze onmogelijk openen.

Onderwijl klonken van overal zonderlinge, knarsende, metalen geluiden, alsof een reusachtige mijnlift rommelend en piepend op de losvloer terecht kwam.

Raffles had onmiddellijk licht gemaakt, door zijn lamp weer aan te knippen, welk voorbeeld door Brand werd gevolgd.

Hij had zijn revolver gegrepen, en stond nu bleek, met een strak gelaat, midden in de kamer.

Toen zei hij langzaam, ijskoud en afgemeten, zijn grijze ogen onafgebroken op het van woede verwrongen, rode gezicht van Tucker gewend:

— Geen buitengewoon intelligente daad, mijnheer Tucker. Dat grapje kan ons alle drie het leven kosten.

Met verwilderde uitdrukking in zijn ogen, wendde Tucker zich om.

— Wij zijn gewapend; ik heb ook een revolver. Wij kunnen ons verdedigen.

— Ik vrees, dat dat weinig zal baten. Zeg mij, wie was die vrouw, die u zo ontijdig die kreet ontlokte?

— 't Is Agnes Howard, het meisje met wie ik verloofd ben. Zeer toevallig zag ik haar vanavond in een auto voorbij rijden, terwijl zij mij gezegd had, dat zij moe was en vroeg naar bed zou gaan. Ik riep een taxi aan, ik volde

haar, en ik zag haar in de onmiddellijke nabijheid van dit huis plotseling verdwijnen.

— Het is jammer, dat ik u niet in het oog heb gehouden, vervolgde Raffles op dezelfde koude toon. Ik vrees dat het met ons gedaan is.

— Onzin. Wij kunnen toch de deur openen. Met uw gereedschappen...

— Probeer het. Die deur is niet van hout, maar van staal. Gij ziet dat hier geen vensters zijn, gij ziet, dat de doorgang naar het andere vertrek met een stalen schot is afgesloten, en als gij even de moeite wilt nemen, mijnheer Irwin Tucker, om uw blik naar boven te richten, dan zult gij waarnemen, dat de zoldering langzaam maar zeker zakkt.

Langzaam, als met tegenzin, terwijl zijn gelaat een uitdrukking van ontzetting aannam, gingen de blikken van Tucker omhoog.

Raffles had goed gezien: langzaam daalde de zoldering.

Onafgebroken deed zich een zwak rommelend geluid horen, als van een ver onweer. Ergens in huis scheen een motor te lopen. Het was alsof er staalkabels over schijven liepen, die bijna geruisloos heel langzaam rondwentelden.

Ergens achter een nauwe, onzichtbare opening, riep een stem met hels leedvermaak:

— Dat is het loon voor spionnen, mijnheer John Raffles. Als jullie zijn platgedrukt, tot moes gestampt, dan zullen wij jullie een keurige begrafenis geven, heel diep onder de grond van de tuin, die jullie zo zeer schijnt te hebben aangetrokken, ha ha.

Toen zweeg de stem, niets werd verder gehoord dan het verre onweer, dat voor drie mensen de dood betekende.

De haren van Tucker rezen letterlijk te berge, zijn ogen puilden hem uit het hoofd en hij begon als een krankzinnige rond te lopen, zich de vuisten ten bloede slaande tegen de wanden, die met sterke, van klinkbouten voorzien, ijzeren platen bleken te zijn bekleed. Dat was duidelijk voelbaar onder het dunne behangsel, dat rechtstreeks op het ijzer was geplakt.

Terwijl Tucker van wanhoop en angst

zetting brulde, zich zelf verwenste en zijn noodlot dat hem hierheen had gevoerd, klonk snijdend en bevelend de stem van Raffles:

— Nu is het genoeg! Zwijg! Dat geschreeuw dient tot niets!

Irwin Tucker bleef midden in de kamer doodstil staan, staarde Raffles aan, maar zweeg en liet alleen een dof gekreun horen.

Raffles had in een oogwenk de toestand opgenomen. De kamer had geen andere meubels dan een tafel en een paar stoelen, die zeker tot splinters verpletterd zouden worden, zodra de zoldering laag genoeg kwam. Toen onderzocht Raffles de deur. Brand had ze alleen maar dicht gedaan, en het was dus duidelijk, dat er in de gang ergens een paar stalen bouten of grendels voor waren geschoven, die het openen onmogelijk maakten. Toen keek hij naar de vloer. Hij sloeg het vloerkleed bij een punt om; daaronder glansde dof de oppervlakte van ijzer of staal.

Ramen waren er niet, wel gordijnen, die de indruk moesten geven, alsof zich daarachter een uitweg naar de vrijheid bevond. Het stalen schot sloot zo nauwkeurig in de sponningen, dat men er zelfs geen blaadje sigarettenpapier tussen had kunnen krijgen. Misschien zou men met behulp van een zuurstofbrander die vloer en die stalen deur hebben kunnen aantasten, er een gat in hebben kunnen branden. Maar zo'n apparaat was niet voorhanden. Raffles strekte zijn arm uit; zijn vingers raakten reeds de zoldering. Hij begreep, dat hij ditmaal verloren was, met die beide anderen. Binnen een kwartier zou alles afgelopen zijn.

— Geen kans om te ontkomen, Edward? vroeg Brand, zijn ogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd.

— Geen schijn van kans, Charles, antwoordde deze. Wij zullen ons in het onvermijdelijke moeten schikken, Mijnheer Tucker, indien gij gelooft aan een Operwezen, aan een macht, die ons allen bestuurt en overheerst, gelijk ik dit doe, zo bidt dan, en probeer de dood moedig onder de ogen te zien.

— Maar ik wil nog niet sterven, gilde Tucker, radeloos zijn armen opstekend als wilde hij met zijn handen die meedogenloze zoldering tegenhouden. Ik ben nog jong, ik heb het leven lief, ik wil niet op zulk een afschuwelijke wijze sterven.

— Gij hebt het zelf over u gebracht, zei Raffles op zachte toon. Zonder uw onbeheerste daad zouden wij hen hebben kunnen overvallen. Maar ik verwijt u niets, het lot zal het zo gewild hebben.

Tucker staarde om zich heen als een krankzinnige. De afschuwelijke waarheid scheen nog altijd niet tot hem door te dringen. Hij begon rusteloos heen en weer te lopen, tot hij plotseling met een schok stilstond. Hij was lang, langer nog dan Raffles, en de zoldering had zijn hoofd geraakt, zonder dat hij er op verdacht was. Hij liet zich zwaar neervallen op een stoel, en begon te wenen als een kind, geluidloos, met een onnozele trek op zijn gelaat, als van een kleine jongen, die zich onrechtvaardig bestraft gevoelt. Raffles en Brand hadden elkaar bij de hand gegrepen en staarden elkaar doordringend aan. Zij voelden geen vrees. Wat onvermijdelijk was, dat moest aanvaard worden. En zij waren mannen, in de ware betekenis van het woord.

Zij moesten reeds gebukt staan. Het rommelend geluid duurde altijd voort. De zoldering zakte staag.

Toen zei Raffles op rustige toon:

— Ik raad u beiden aan, te gaan liggen, aanstonds. Zo zal de dood het minst pijnlijk voor ons zijn.

Zacht voegde hij eraan toe, alleen voor Brand bestemd:

— Geef mij de hand, ik wil ze blijven vasthouden. En... vaarwel...

De zoldering was tot op een meter van de vloer gedaald. Zij zakte nog verder en met een luguber gekraak bezweek de tafel.

De drie mannen hadden zich op de vloer uitgestrekt, op hun buik.

De zoldering bevond zich op een decimeter boven hun rug.

Irwin Tucker brulde als een wild dier.

HOOFDSTUK VII

DE LASTIGE GETUIGE

James Henderson had niet zo heel veel gebreken, maar een van de ergste was zijn nieuwsgierigheid. Hij was zo nieuwsgierig, vooral waar het zijn meester betrof, aan wie hij boven alles ter wereld gehecht was, dat hij daarvoor zelfs wel eens diens bevelen in de wind sloeg. Zo was hij dan ook dichter naderbij gekomen dan hem gezegd was, want hij vertrouwde dat huis, dat daar zo stil, somber en dreigend verrees met zijn eeuwenoud, schuin dak en zijn hoge, logge, vierkante schoorstenen, geen steek. Henderson had een blezouder scherp gehoor, en in de stilte, die hier heerste, hoorde hij eerst vrij duidelijk het knarsen van de zaag door het paneel van de garagedeur, en vervolgens zachte voetstappen over het grint van de binnenplaats. Hij had de auto verlaten, stond nu onbeweeglijk in de donkerste schaduw en luisterde. Maar hij kon niets meer horen. Het was nu zeer stil geworden.

Zo verstreken de kwartieren en eensklaps voelde de reus zich aangegrepen door een zonderlinge onrust. Het gerucht was maar heel zwak, maar aan zijn scherp gehoor ontging weinig, en hij meende nu in het oude, stille huis een vreemd geluid te horen, alsof er een lift op en neer bewoog, dan een raam dat werd open en weer dicht geschoven, tamelijk luid, naar het hem voorkwam, voetstappen, en toen meende hij zeer kort een lichtflits te zien achter een der bovenste ramen, die onmiddellijk weer verdween.

Nog een ogenblik bleef hij staan, terwijl zijn hart tegen zijn ribben klopte, wachtte, en dacht na. Kon mylord dat raam hebben opengeschoven en weer dicht gedaan? Onmogelijk. Als hij het had gedaan zou hij het zo gedaan hebben, dat niemand het hoorde. En wat beduidde dat vreemde gerucht, heel

zwak, en dat de reus tot angst aanjoeg?

Plotseling kon hij het niet langer uithouden. Hij voelde, dat hij tot iedere prijs iets doen moest. Het was alsof zijn instinct hem waarschuwde, dat zijn meester in een groot gevaar verkeerde, en met hem mijnheer Brand en die vreemde sinjeur, die hij niet kende.

Neen, al hadden de bevelen ook anders geluid, hij moest weten wat er in dat huis voorviel, hij kon niet langer werkeloos blijven.

Hij deed zes, acht stappen terzijde bereikte de garagedeur, en duwde het paneel naar binnen, zonder zich te bekommeren om de gevolgen. Kletterend viel het stuk hout op het smalle klinkerpaadje, dat aan de binnenzijde langs de muur liep.

Hij wrong zich niet zonder moeite door het vierkante gat, en tuurde een ogenblik in de bijna ondoordringbare duisternis.

Ha, daar was het weer, het snel verschietende lichtschijnsel, heel boven in het huis.

En nu hoorde hij ook voetstappen, naar hij meende, zachte en sluipende voetstappen over krakende, oude planken.

Hij bedacht zich niet langer. Met gebalde vuisten en gebogen hoofd liep hij voort, half op de tast, nu eens op het klinkerpad, dan weer er naast, in de weke modder, tot hij de groen geschilderde deur bereikt had.

Reeds strekte hij er de hand naar uit, toen hij zich nog juist bijtijds bedacht. Dat zou wat moois zijn, als hij zich hier zo, maar kalmpjes liet electrocuteren.

Er slingerde zacht iets tegen hem aan, dat hem even aanraakte. Reeds wilde hij wild uitslaan met zijn vuist, toen hij in een lach schoot; dat was natuurlijk de zijden touwladder. Hij

greep er naar en klauterde zo vlug hij kon naar boven. Hij bereikte de vensterbank, stapte door het gat in het raam naar binnen, waarbij hij zijn zwaar lichaam weer in velerlei bochten moest wringen, en had juist de vloer onder zijn voeten, toen hij weer enig gerucht hoorde, zacht, maar duidelijker kenbaar.

Daarbeneden werd een deur geopend.

Heel voorzichtig stak hij zijn hoofd een weinig naar buiten, en keek naar beneden.

Een ogenblik stond de reus in bespraak. Hij wist niet wat hij doen moest. Zou hij het wagen, zijn revolver af te vuren in de richting van die lieden? Neen, dat in geen geval, want dan zou aanstonds de hele buurt in rep en roer zijn.

En bovendien waren er dingen, die eerder afgedaan moesten worden.

Het volgende ogenblik was het bovendien al te laat om iets te doen, want de drie gedaanten waren in de duisternis van de binnenplaats verdwenen.

Duidelijk klonk nu het doffe gerommel van wat Henderson in zijn geest de lift had genoemd. Op de tast, want hij durfde zijn zaklamp nog niet ontsteken, liep hij rond, tot hij de muur vond en vervolgens de gangdeur. Nu bereikte hij de gang, bevloerd met witte en blauwe tegels, aan het einde waarvan een deur kierde.

En, zoals spoedig genoeg zou blijken, redde die deurkier aan drie mannen het leven...

Want Henderson liep er recht op aan, trok de deur, die van het zwaarste eikenhout vervaardigd bleek te zijn, nog verder open, en zag op acht of tien meters van zich af, in een soort kelder of sousterrain een oude man, die gebogen stond over een hefboom, met de vuisten in de zijde gesteund en een afschuwelijk grijnslachje om zijn brede mond met de dunne lippen.

Het was Drexler, die vlug gekneveld werd door Henderson, die nu koel zei:

— De plaats waar die drie heren zijn, je weet wie ik bedoel, en onmiddellijk, of ik sla je de hersens in.

Nu was Drexler wel een opschepper, maar een moedig man was hij heel zeker niet. Hij zag in de ogen van zijn tegenstander, dat het hier inderdaad om zijn leven ging, en hij bracht er met moeite uit, zich kronkelend in de greep van de hercules:

— Je laat me stikken. Ik zal je de plek wijzen, maar verraad me niet.

Henderson gaf zelfs geen antwoord, maar zette de ander op zijn benen, hem nog altijd in de nek vasthoudend, en dwong hem zo, het keldervertrek te verlaten en de trappen op te gaan.

Zo kwamen zij op de verdieping met de stalen deur, Henderson rukte de deur open.

Hij keek van boven neer op een grote, ijzeren zuiger, met een zware zuigerstang in het midden. Om de werking te bespoedigen en te versterken lagen er boven op die zuiger tal van zware contragewichten.

En onder die zuiger uit, die de vloer tot op niet meer dan drie decimeters genaderd was, kropen achtereenvolgens Raffles, Brand en Tucker te voorschijn. De beide vrienden waren bleek maar rustig. Tucker was een bezwijming nabij.

— Wij bedanken je, James, zei Raffles eenvoudig, maar de uitdrukking van zijn gelaat en zijn handdruk spraken een duidelijke taal. Waar is dat fijne stel? Kunnen wij hen nog achterhalen?

— Was er een vrouw bij, mylord? Dan betwijfel ik het. Ik heb hen zoeven in de tuin gezien.

— Laten wij dan maken dat wij wegkomen, ried Brand aan. Wie weet komen zij terug, en in dit prettige huis zijn we geen ogenblik ons leven zeker.

— Je hebt gelijk, Charles, wij smeren 'm, maar dan onmiddellijk de politie opbellen. Het huis moet grondig onderzocht worden, ditmaal heel wat grondiger dan de eerste maal, en dan zal er, geloof ik, heel wat aan de dag komen.

Maar de politie zou er, helaas, heel wat vlugger zijn, dan waarop Raffles had menen te mogen rekenen.

Want eensklaps, als bij toverslag, als duiveltjes uit even zoveel doosjes scho-

ten er letterlijk van alle zijden politie-agenten te voorschijn.

Het waren allen potige, jonge en vlugge kerels, de meesten hadden hun vervaarlijke knuppels, en toen Raffles zich daar zo plotseling door hen omringd zag, gaf hij dadelijk een streng bevel aan Henderson, die er al op in wilde slaan, en verklaarde zich voor overwonnen. Tenminste voorlopig.

Die agenten konden in ieder geval nog onmogelijk weten wie hij was, Tucker zou hem stellig niet verraden, en Drexler wist evenmin iets met zekerheid.

Deze bediende was de enige die een zwakke poging deed tot ontvluchting, maar een sergeant had hem onmiddellijk in de kraag gevat en streng klonk zijn stem:

— Geen grapjes verkopen, broer. Ben jij hier de huisknecht?

— Jawel, meneer, antwoordde Drexler bevend.

— Wie zijn deze heren?

— Dat, dat weet ik niet.

— Waar is je meester?

— Dat, dat weet ik evenmin.

— Nu, misschien kom je er dan op het politiebureau wel achter. Ga, om te beginnen, maar eens mee, allemaal, vier man blijven hier om het huis te bewaken. Niemand mag er meer in of uit. Vooruit nu en deze lui in de patrouillewagen gestopt.

En daar trok de hele optocht, thans met heel wat geraas, langs de trappen naar beneden, door de gang, door de gevaarlijke, groene deur, en zo, bij het licht der zaklampen over de binnenplaats.

Raffles en Brand keken scherp uit naar Dawes en zijn trawanten, maar natuurlijk tevergeefs. Die hadden zich nog juist bijtijds in veiligheid kunnen brengen, waarschijnlijk door de geheime deur in de muur.

Doch nauwelijks had de zware wagen zich goed en wel in beweging gezet, of Henderson, die juist achter de chauffeur gezeten was, boog zich een weinig voorover, trok de bestuurder van zijn plaats, alsof hij een theewarmer van de pot afnam, en gooide te

gelijkertijd met zijn vrije hand het stuurwiel om.

De auto reed het trottoir op en kwam met een vervaarlijke slag van twee gesprongen banden eerst tegen een lantaarnpaal, vervolgens tegen een huis te land.

De opschudding was geweldig, want iedereen dacht aan een ramp, maar de drie mannen maakten van die plotselinge verwarring handig gebruik om op te veren, een paar vuistslagen uit te delen die vrij hard aankwamen en uit de auto te springen. Zij snelden terug, sprintten naar een taxi, die in een donker hoekje geparkeerd stond, en een seconde later raasde het voertuig weg.

Drexler echter had men stevig beet, en die belandde dan ook een half uur later op het hoofdbureau van de wijk, waar hij onmiddellijk, na een met bevende stem afgelegde verklaring, in een cachot werd opgesloten in afwachting van de dienstdoende inspecteur, die hem het eerste verhoor zou afnemen.

Toen deze ambtenaar kwam, was het reeds vol dag. Allerwege trokken reeds arbeiders naar hun werk.

De inspecteur begon aanstonds:

— Dat was daar een zeer vreemde zaak in het huis van mijnheer Dawes, man. Het rapport luidt, dat Dawes spoorloos verdwenen is. Er wordt nu ijverig naar hem gezocht. Er zijn zonderlinge dingen gevonden in dat huis. Ik heb hier ook een briefje, door een onbekende geschreven, die verzekert dat hij een paar uren geleden door mijn mannen daar werd aangetroffen, maar die uit een politieauto heeft weten te ontsnappen. Daarin beweert hij, dat men hem in dat huis heeft willen vermoorden onder een zware, ijzeren zuiger, en gaf de raad, alle kamers grondig te onderzoeken. Dat is geschied. Wij hebben zekere papieren gevonden, die jullie allen zeer zwaar belasten. Dat kan jullie tien jaren kosten, waarde heer Drexler.

Drexler was krijtwit geworden. Hij hief een trillende hand op, en begon met een schorre stem:

— Ik weet een heleboel, mijnheer. Ik weet dingen van de Luipaard, die u heel wat nader zouden brengen bij

zijn ontdekking. Luister: Mijn zogenaamde meester, mijnheer Dawes...

Plotseling hield hij op. Hij slaakte een flauwe kreet, en bracht beide handen aan de keel. Toen verscheen er een uitdrukking van nameloze afschuw en ontzetting op zijn krijtwit gelaat, terwijl hij keek naar iets dat hij zoëven uit de huid van zijn keel scheen te hebben getrokken, en gillend kwam het over zijn lippen:

— De doorn. De doorn.

Toen stortte hij neer als door de bliksem getroffen, wentelde zich rond in een afschuwelijke doodstrijd, trok nog even met de ledematen en lag stil.

Hij was dood.

Uit zijn vingers maakte de verbouwereerde inspecteur met de grootste behoedzaamheid een klein voorwerp los, in de vorm van een half doorgesneden zakpotloodje, zeer scherp gepunt. De inspecteur was op Borneo geweest, in Voor-Indië ook, en hij wist wat die doorn betekende. Dat harde, spitse stukje hout was in een dodelijk vergif gedompeld, en de rampzalige Drexler, in de volle keel getroffen, was niet meer te redden geweest.

Het was duidelijk, dat er, door het open raam heen, door een handige schutter met een blaasroer op hem geschoten was. Men wantrouwde hem zeker, en vermoedde, dat hij, om zijn eigen huid

te redden, kostbare geheimen zou verklappen, die door wie weet welk toeval in zijn bezit waren geraakt.

Drexler was dood, en het geheim van de Luipaard scheen beter bewaard te zullen worden dan ooit.

Wat Tucker betreft, het spreekt vanzelf, dat men de ongelukkige jongeman dadelijk weer op vrije voeten stelde, zodra de waarheid van zijn woorden bleek.

Naar Agnes Howard zocht men lange tijd tevergeefs. Zij bleek een vroegere actrice te zijn, die zich had voorgedaan als de dochter van een Amerikaanse Staatsman en die grote indruk op Tucker had gemaakt.

Men vond haar pas een half jaar later terug in de Chinese wijk van New York. En daar zij gewikkeld bleek te zijn in een moordkomplot, werd zij in de Staten tot twaalf jaar dwangarbeid veroordeeld.

Wat Dawes betreft, het leek wel alsof die door de aardkorst was heengezonken, ondanks alle nasporingen van de politie.

Maar de strijd tegen de Luipaard was nu eerst goed begonnen en te Londen was er althans één man, die een dure eed had gezworen, het geheim van die geheimzinnige misdadiger te ontsluiten.

Die man was Lord Edward Lister, ook geheten John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De man met het Zwarte Masker

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266